ప్రాక్టికల్ టెస్ట్

రమణశ్రీ

"మనం బయలుదేరి వారం రోజులయింది కదూ!" నిండు పున్నమి వెన్నెలలో వాచీ చూసుకుంటూ అన్నాడు విలియం.

"అవును. వారం రోజులూ నిమిషాలలా గడిచిపోయాయి. ఎంత హాయిగా వుందో! ఇలాగే జీవితాంతం వుండాలనిపిస్తోంది" డెక్ మీద ఫోల్డింగ్ ఛేర్‌లో కూర్చొని సిగరెట్ త్రాగుతూ అన్నాడు కాంతారావు.

"ఈ మన ప్రయాణం విజయవంతమయితే, ప్రపంచంలో నూతన శకం ఆరంభమవుతుంది" కాఫీ కలుపుతూ అంది లూసీ.

ఏం మాట్లాడకుండా గంభీరంగా సముద్రంవైపు చూస్తూ కూర్చొని ఉన్నాడు ప్రొఫెసర్ జయరాం.

పున్నమి చంద్రుడు నీళ్ళమీద నృత్యం చేస్తున్నాడు. వెన్నెల తెల్లని దుస్తులలోవున్న యూరోపియన్ యువతిలా వుంది. కనుచూపుమేరలో ఎటుచూసినా సముద్రమే!

ఆ సువిశాలమైన సముద్రంలో ఆ నలుగురూ ఓ మెషీన్ బోట్ మీద గమ్యంలేని ప్రయాణం చేస్తున్నారు.

2

శాంతారావు ఓసారి విలియం, లూసీలవైపు చూసి చిన్నగా నవ్వుతూ చెప్పసాగాడు.

అదే సమయంలో సైకాలజీ ప్రొఫెసర్ జయరాంగారు ఆ గదిలోకి ప్రవేశించారు. ప్రొఫెసర్‌ని చూసి ఆ ముగ్గురూ విష్ చేశారు. ప్రొఫెసర్ ప్రతిగా విష్ చేసి ప్రక్కనేవున్న యీజీఛైర్‌లో కూలబడ్డారు.

"నేడు మనలో గూడు కట్టుకొనిపోయిన యీ అరిష్టాలను, అవి అప్పుడప్పుడు వెర్రితలలు వేయడానికి, యీ సంఘమెంత దోహదం చేస్తుందో, మీకు ఒక సంఘటనద్వారా తెలియ చేస్తాను," శాంతారావు చెప్పసాగాడు. అంతా శ్రద్ధగా వింటున్నారు.

మా నేటివ్ కు సమీపంలోనే ఓ గ్రామం వుంది. ఆ గ్రామంలో రాజారావుగారనే ధనికుడు వున్నాడు. ఆయనకు ఒక్కగానొక్క కూతురు అరుణ. ఆయన తదనంతరం అరుణ దాదాపు నాలుగు లక్షలకు అధికారిణి.

రాజారావుగారికి చెల్లెలు కొడుకు మూర్తి. వాళ్లూ బాగా వున్నవాళ్ళే! అరుణ పుట్టగానే మూర్తి పెళ్ళాం అన్నారందరూ. మూర్తి తల్లి ఆ పిల్లవ్రేలికి ఏదో వుంగరంకూడా తొడిగింది.

కాలగర్భంలో కొన్ని సంవత్సరాలు గడిచిపోయాయి. ఇద్దరూ యుక్తవయస్కులయ్యారు.

అరుణ మద్రాస్ ప్రెసిడెన్సీ కాలేజీలో చదువుతోంది. మూర్తికూడా అక్కడే చదువుతున్నాడు.

పెద్దలు వేసిన ప్రేమ బీజాలవలన, అరుణకు కాబోయే వరుడయిన బావను చూడగానే ఎంతో సిగ్గువేసేది. మూర్తిని బావా అని పిలుస్తూంటే ఆమెలో కోటివీణలు వుదయరాగాలను ఆలపించేవి.

అరుణ నోటినుండి రసరమ్యమైన పలుకులు వింటూంటే, మూర్తిలో శతకోటి అనన్యమైన అనురాగ తరంగాలు వెల్లువిరిసేవి.

రాజారావు అరుణ చదువు పూర్తయిన తరువాతనే పెళ్ళి అని స్పష్టం చేశాడు.

ఈలోగా ఓ విచిత్రం జరిగిపోయింది.

మూర్తిలో ఓ కోర్కె పెరగసాగింది.

"మరదలుపిల్ల వున్న మూర్తి ఎంత అదృష్టవంతుడురా" అంటున్న ఫ్రండ్స్ మాటలకు మూర్తిలోవున్న కోర్కె మురిసిపోయేది.

"ఏంట్రా మూర్తీ, చేతిలో చక్కని చుక్కను పెట్టుకొని, మాలాగా ఒంటరిగా రూంలో అఘోరించడ మెందుకోయ్" అన్న ఆప్త మిత్రుల మాటలకు అవునని తపూపేది అంతరాత్మ.

"అరుణ ఎలాగూ నీ భార్యకదా! కాకపోతే ఓ సంవత్సరం అటూ, యిటూ, అంతే. మరేం తప్పులేదులే" అన్న అంతరాత్మ మాటలకు పూర్తిగా లొంగిపోయాడు మూర్తి.

సరిగ్గా ఇదేవిధంగా అరుణ విషయంలోగూడా జరిగింది.

"ఎంచక్కా నీకు బోయ్ ఫ్రండ్‌ను వెతుక్కునే బాధ లేదు" అన్న పంకజాక్షి మాటలకు అరుణ హృదయం పరవళ్ళు తొక్కేది.

"మీ బావ చాలా అందంగా ఉంటాడు సుమీ" అనే మీనాక్షి మాటలకు ముసిముసిగా నవ్వేది.

ఎట్టకేలకు యిరువురి హృదయాలు కోర్కెతో బరువెక్కాయి. వారు ఆ బరువును మరెంతో కాలం సహించలేక పోయారు.

వెంటనే యిద్దరూ కలిసి ఓ నిర్ణయానికి వచ్చారు. ఆ బరువును చెరిసగం పంచుకోవాలని నిశ్చయించుకున్నారు.

అంతే, ఇద్దరూ హాస్టల్ రూంలు ఖాళీ చేసేసి, లాడ్జింగ్ లో రూం తీసేసుకున్నారు.

పెద్దవాళ్ళకు తెలియకుండా కొన్ని నెలలు గడిచిపోయాయి.

అయితే ఆ కొన్ని నెలలలోనే విపరీతమైన మార్పులు సంభవించాయి.

మూర్తి తల్లిదండ్రులు వ్యాపారంలో విపరీతంగా నష్టపడ్డారు. మూర్తి బికారిగా తయారయ్యాడు.

రాజారావు బికారిమూర్తికి ఛస్తే తన కూతురును యివ్వనన్నాడు.

ఇప్పుడు ఆ యిద్దరూ ఏమవ్వాలి?

అప్పుడున్న పరిస్థితిని చూస్తుంటే, తల్లిదండ్రులను ఎదిరించి మూర్తితో వుండే ధైర్యం అరుణలో లేదు.

అరుణను బుజ్జగించి వుంచే స్థోమత మూర్తిలో కరువయింది.

ఓ శుభముహూర్తాన అరుణ మెడలో మరో లక్షాధికారి కొడుకయిన జగన్నాధం మూడుముళ్ళు వేశాడు.

మూర్తికి అర్పించిన అరుణ శరీరం మరొకరి సొత్తు అయింది.

అరుణ ఎంత విలపించినా, యీ ఘోరకృత్యం ఆగలేదు.

చివరకు తనకూ, బావకూ శారీరక సంబంధం వున్నదని చెప్పినా, రాజారావు దంపతులు లక్ష్యపెట్టక ఆమె నోరు నొక్కి పెళ్ళి చేసేశారు.

అయితే ఆమె తనలోవున్న కల్మషం దాచుకోలేక

పోయింది.

శోభనం నాటిరాత్రి జగన్నాథంతో విషయం పూర్తిగా చెప్పేసింది.

తను తన బావను ప్రేమించినట్లు, తన బావకు తన శరీరం అర్పితమయినట్లు, ఇప్పుడు ఈ విధంగా జరిగిందనీ, హృదయం విప్పి భర్తముందు పరిచింది.

జగన్నాథం మండిపడ్డాడు. మలినపడిన వస్తువును తను తాకలేనన్నాడు. తన్ని తరిమేశాడు అరుణను.

అప్పుడు పూర్తిగా ధైర్యం వచ్చింది అరుణకు. ఆ సమయంలో అరుణకు తల్లిదండ్రులెవరూ గుర్తుకురాలేదు.

ఆమె కళ్ళముందు ఆజానుబాహుడయిన మూర్తి ప్రత్యక్షమయ్యాడు.

సరాసరి మూర్తి దగ్గరకు వెళ్ళింది.

అయితే అక్కడ మూర్తిలేడు. అతనిగదిలో అతని శవం ఉరికంబానికి వ్రేలాడుతూ కన్పించింది. అక్కడే టేబుల్ మీదవున్న లెటర్ హెడ్ పై ఆర్థికపరమైన యిబ్బందుల వలన ఆత్మహత్య చేసుకుంటున్నట్లు వ్రాయబడివుంది.

అయితే ఆ ఉత్తరంలోని రాతనుబట్టి యదార్థం గ్రహించింది అరుణ.

మూర్తి ఆత్మహత్య చేసుకోలేదు. తండ్రి రాజారావు పగబట్టి అతనిని హత్యచేసి దానిని ఆత్మహత్యగా నిరూపించడానికి ప్రయత్నించాడు.

విషయం గ్రహించిన తరువాత అరుణకు తల్లిదండ్రులమీద విరక్తి పుట్టింది. భర్తదగ్గరకు మళ్ళీ వెళ్ళడానికి అభిమానాన్ని చంపుకున్నా, ధైర్యం మాత్రం చాలలేదు.

అయితే ఆ తరువాత అరుణ ఏమయిందో ఎవరికీ అర్థం కాలేదు.

రాజారావు, తదితరులు అరుణను ప్లావచ్చి చచ్చిపోయిం దని ప్రజావళిని నమ్మించారు.

కానీ అరుణ చావలేదు.

ప్రాణాన్ని కాపాడుకోవడానికై మానాన్ని అమ్ముకో వాల్సి వచ్చింది, అమ్ముకుంది.

అరుణ వేశ్యగా మారిపోయింది. వేశ్యగా మారిపోయిన తరువాత వేషభాషలు పూర్తిగా మారిపోయాయి.

కొన్నాళ్ళ తరువాత పర్మినెంటుగా ఒకే విటుడ్ని వుంచు కుంది. అయితే అన్నిటికన్నా ఆశ్చర్యకరమయిన విషయమేమి టంటే, ఆ విటుడు మరెవ్వరో కాదు, అరుణను తన్ని తరిమేసిన జగన్నాధం!...'' చెప్పటం ఆపాడు కాంతారావు.

అప్పటివరకూ జాగ్రత్తగా వింటున్న విలియం అడిగాడు.

''జగన్నాధం అరుణను గుర్తించలేదా? లేక గుర్తించే యిష్టపడ్డాడా?''

''లేదు. అరుణ అంతగా మారిపోయిందన్న మాట!''

''ఇంతకూ యిదంతా కల్పిత గాథా, లేక యదార్థంగా జరిగిందా?'' అడిగింది లూసీ.

''నూటికి నూరుపాళ్ళు యదార్థ గాథ. మొన్న మద్రాస్ సైకలాజికల్ టూర్‌కు వెళ్ళినప్పుడు అడయార్‌లోగల ఓ చిన్న బంగళాలో వున్న అరుణను ఓ ఫ్రెండ్ ద్వారా కలుసుకొని ఇంటర్వ్యూ చేశాను. నే నక్కడ వుండగానే వచ్చిన జగ న్నాధాన్నికూడా పరిచయం చేసింది.''

''నిజంగా కాలం ఎంత విచిత్రమైన మార్పులను తీసుకు వస్తుంది?'' అన్నాడు విలియం.

చిన్నగా నవ్వాడు కాంతారావు. ''నో. కాలం ఏమీ మార్పులను తీసుకురాదు. తూర్పున ఉదయించే సూర్యుడు ఎప్పుడయినా పశ్చిమాన ఉదయించాడా? లేదు. కానీ కాలంకన్న గొప్పవైన యీ పరిసరాలు మాత్రం మనిషిలో

మార్పులను తీసుకువస్తాయి."

ఈజీ ఛేర్‌లో పడుకొని కళ్లుమూసుకుని అంతా వింటున్న ప్రొఫెసర్ జయరాం కళ్లు తెరవకుండానే అడిగాడు.

"ఇంతకూ నువ్వేమంటావ్ మిస్టర్ కాంతారావ్?"

"చూడండి మాస్టారూ. యిప్పుడు యీ అరుణ వేశ్యగా మారడానికి యీ కలుషితమయిన సంఘం, పరిసరాలేకదా కారణం?" అడిగాడు కాంతారావు.

చిన్నగా నవ్వాడు ప్రొఫెసర్.

ప్రొఫెసర్ జయరాందీ భారీ విగ్రహం. పచ్చటి శరీరం, విశాలమైన నుదురు. కళ్లు ఎప్పుడూ సూదుల్లా సూటిగా చూస్తుంటాయి. ఆయన చూపులతోనే ఎదుటి మనిషిమాట కట్టేయగల సమర్థుడు. సైకాలజీ స్టూడెంట్లందరూ జయరాంను విశేషంగా అభిమానించడానికి కారణం ఆ కళ్ళే!

"చూడు మిస్టర్ కాంతారావ్, ముందు సంఘం, అంటే యీ సంఘంలోని మనుషులు అరుణ పతనానికి ఎలా కారకు లయ్యారో చెప్పూ?" అన్నాడు ప్రొఫెసర్.

ప్రొఫెసర్ వైపు సూటిగా చూశాడు కాంతారావు.

"మీకు తెలుసు సర్. కానీ నా చేత చెప్పించాలని అలా అడుగుతున్నారు. ఆల్ రైట్, చెబుతాను వినండి" చెప్ప సాగాడు కాంతారావు.

"మొదటి కారణం, రాజారావు దంపతులు, మూర్తి తల్లి దండ్రులు. అరుణ పుట్టగానే మూర్తి పెళ్ళాం అనిచెప్పి, ఆ పసిహృదయాలలోనే ప్రేమను నింపారు. వారు తమ ప్రేమను పరిపక్వం చేసుకొనేటప్పటికి పరిస్థితులలో కొన్ని మార్పులు వచ్చాయి.

మూర్తి తండ్రి వ్యాపారంలో నష్టపడ్డాడు. అప్పుడే రాజారావులో స్వార్థం వెర్రితలలు వేసింది. ధనమదాంధు డయిన రాజారావు ధనానికే ప్రాధాన్యత యిచ్చి, కన్న

కూతురు సుఖాన్ని లెక్క చేయక, పిన్ననాటి మాటలను గాలికివదలి, మరొకరితో అరుణ మెడలో తాళి కట్టించాడు.

అంతేకాదు, అరుణ తనలోని కల్మషం దాచుకోలేక భర్తతో చెప్పి, అతనిచే వెడలగొట్టబడి పూర్వ ప్రియుని చేరగానే, అక్కడ అతగాడు చచ్చిపోయి వుంటాడు. ఆ ఘాతుకానికి కారణం రాజారావు.

తన కూతురును అంతకుముందు ధనికుడయినా, అప్పటికే పేదవాడయిన మూర్తి అనుభవించడం సహించలేక మూర్తిని హత్యచేశాడు రాజారావు.

చిన్నతనంలోనే వివాహానుబంధానికి కాధారమగు ప్రేమ బీజాలను ఆ పసిహృదయాలలో నాటారు తల్లిదండ్రులు. యుక్తవయస్సులో సాటిసహచరులు వారిలోవున్న కామాన్ని మేల్కొలిపితే, వారు ఉచ్ఛనీచాలను మరిచి హాయమైన తాత్కాలిక సుఖాలకోసం భవిష్యత్ ను పాడుచేసుకున్నారు.

ఇలా వారి బంగారు భవిష్యత్ లు పాడుకావడానికి యీ పరిసరాలు, సంఘం కారణంకావని చెప్పగలరా? అదే వారు యీ కలుషిత సంఘానికి సుదూరంగా వుంటే, ఎప్పటికీ చెడిపోయేవారుకాదు. నిర్మలమైన జీవితాన్ని గడిపేవారు."

చెప్పడం ముగించి ప్రొఫెసర్ వైపు చూసి నవ్వాడు కాంతారావు.

ప్రొఫెసర్ జయరాంకూడా చిన్నగా నవ్వి, అలాగే కళ్లు మూసుకొని నొసలుముడిచి దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తూండిపోయాడు.

ఆ నిశ్శబ్దాన్ని ఛేదించడానికి విలియం, లూసీలకు ధైర్యం చాలలేదు.

కాంతారావుకూడా మాట్లాడకుండా వుండిపోయాడు.

మెల్లగా కళ్లు తెరిచాడు ప్రొఫెసర్ జయరాం.

"లుక్ హియర్ మిస్టర్ కాంతారావ్! నువ్వనేది యీ పరిసరాలకు దూరంగా వుంటే, ఆ సంఘటనలు అలా జరిగేవి

కారని, ఆ వ్యక్తులలో అలాంటి పొరపాట్లు దొర్లవని అంటావు. అంతేనా?"

"ఎస్, ప్రొఫెసర్! నేటి యీ మనుషులలో గూడుకట్టుకొని పోయిన యీ ఆవేశకావేషాలు, స్వార్థచింతన, యీర్ష్యాసూయలు ప్రస్తుత యీ పరిసరాల ప్రభావం వలనే యిలా వెర్రితలలు వేస్తున్నాయి. ప్రస్తుత యీ సంఘస్వరూపం పూర్తిగా మారిపోతే, మానవుడు దానవుడుగా కాక మానవుడుగా జీవిస్తాడు," అన్నాడు కాంతారావు.

"ఎస్ సర్! మేముగూడా కాంతారావు వాదనతో ఏకీభవిస్తున్నాము," ముక్తకంఠంతో అన్నారు విలియం, లూసీలు.

రెండు నిమిషాలు నిశ్శబ్దంగా గడిచిపోయాయి.

తన నిశితమైన దృష్టితో అందరినీ ఓసారి పరీక్షగా చూశాడు ప్రొఫెసర్.

"మైడియర్ లెర్నెడ్ స్టూడెంట్స్!" ఖంగుమంది ప్రొఫెసర్ జయరాం గొంతు.

అంతా ఆత్రుతగా జయరాంవైపు చూశారు.

"మీరు స్టూడెంట్స్ మాత్రమే! కానీ నేను ప్రొఫెసర్‌ను. మీరు యింకా జీవితాన్ని సరిగా స్టడీచేయలేదు. కానీ నేను జీవితాన్ని సంపూర్తిగా చదివి అర్థంచేసుకున్నాను.

ఈ వడబోతలో నాకు తెలిసిన సత్యమొక్కటే! ఈ యీర్ష్యాసూయలు, కామక్రోధాలు, రాగద్వేషాలు మనిషికి పుట్టుకతో వచ్చినవే! అవి మనిషి పెంపొందించుకున్నవి కావు. అవి మనిషి వదిలేయాలనుకుంటే సాధ్యపడేవికావు.

పుట్టుకతో వచ్చిన యీ కళలు పుడకలతో పోవాల్సిందే కానీ, మధ్యలో వాటిని వదలడం మానవతరంకాదు.

సరే, పైన నువ్వు ఉదాహరణగా పేర్కొన్న సంఘటనను పరిశీలిద్దాం. నువ్వు చెప్పింది కొంతవరకు సమంజసమే!

కాని అది యీ పరిసరాల ప్రభావం మాత్రంకాదు. చాలా సహజమైన విషయాలు.

మరో విషయం, నువ్వు రాజారావుమీద వేసిన అభాండాలలో చాలావరకు సమర్థనీయంకాదు.

అందులో మొదటిది, రాజారావు తన కూతురు అరుణను మూర్తికిచ్చి ఎందుకు వివాహం చేయలేదు?

రాజారావు కేవలం ధనాన్ని దృష్టిలో పెట్టుకొని అరుణను మూర్తికివ్వడం మానేయలేదు. మూర్తి బీదవాడయినా ఒకప్పుడు ధనికుడుగా బ్రతికినవాడే! మరల ధనికుడు అవడానికికూడా అస్కారాలున్నాయి. అదీగాక రాజారావు దగ్గర డబ్బుకు కరువులేదు. అంతేకాదు, అరుణ రాజారావుకు ఒకే ఒక కూతురు. రాజారావు తదనంతరం అతని యావదాస్తీ కూతురుకే చెందుతుంది. అందుకే మూర్తి రాజారావు అల్లుడయితే చాలు, ధనవంతుడయినట్లు లెక్క.

అలాంటప్పుడు మూర్తికి పెద్దగా ఆస్తిలేకపోయినా, కూతురుకు వచ్చిన నష్టమేమీలేదు కాబట్టి, రాజారావుకు పెద్ద కష్టంలేదు.

కానీ రాజారావు చాలా దూరదృష్టి కలవాడు. తన కూతురును వలలో వేసుకొని మూర్తి లాడ్జింగ్‌లో కాపురం పెట్టాడని తెలుసుకోలేని మూర్ఖుడుకాదు రాజారావు.

దీనినిబట్టి తన కూతురు మనస్తత్వం ఎలాగున్నా, మూర్తి మనస్తత్వం మాత్రం కనిపెట్టాడు.

అతను, అంటే మూర్తి చాలా అర్భకుడు. ఏమాత్రం ఆత్మశక్తికానీ, నిగ్రహ శక్తిగానీ లేనివాడు. కేవలం కామోద్రేకాన్ని తట్టుకోలేక తనకూతురును వంచించినవాడు, రేపు తనకు లేని డబ్బుకోసం ఆశపడి తన కూతురును వంచించి ఏదో అఘాయిత్యం చేస్తాడేమోనని భయపడ్డాడు.

అలా ఆలోచించడం తండ్రిగా రాజారావు బాధ్యత.

అంతేకాదు, ఇంద్రియనిగ్రహశక్తిలేని మూర్తి రేపు అరుణకన్న అందగత్తె కనిపించి కొంచెం చనువిస్తే, అరుణకు ద్రోహం చేస్తాడేమోనని ఆలోచించాడు.

మిత్రుల సలహాలలో తప్పొప్పులనుకూడా నిర్ణయించుకోలేని మూర్తి బలహీనతను బాగా అంచనా వేసుకున్నాడు రాజారావు.

ఇన్ని ఆలోచించి, తన కూతురు బంగారు భవిష్యత్‌ను దృష్టిలో పెట్టుకొని, మరో ఉద్యోగాధికారి కొడుకుకు యిచ్చి పెళ్ళిచేశాడు.

వివాహం అయిన తరువాత రాజారావు ఆలోచనలు మరి కొంచం ముందుకు వెళ్ళివుంటాయి.

అరుణ దక్కలేదన్న కోపంతో మూర్తి ఏ పాపకార్యానికి ఒడిగడతాడోనని హడలిపోయాడు.

అంతేకాదు, తనకు అరుణకు సంబంధమున్నదని, అరుణ భర్త జగన్నాథానికి మూర్తిచెబితే, అరుణ భవిష్యత్ అంధకారమవుతుందని గ్రహించాడు. అందుకే చాలా దూ(దు) రాలోచన చేశాడు. అదే మూర్తిని చంపేయడం!

అలాగే అరుణకు, మూర్తికి సంబంధం లేకపోయినా, వారివారి మానసిక దౌర్జన్యాలనుబట్టి, అరుణకు మరోవ్యక్తితోనో, మూర్తికి మరో యువతితోనో పరిచయం జరిగి వుండేదే!

కాబట్టి మెడియర్ స్టూడెంట్స్, పైన మీరు పేర్కొన్నారే, అవి దుర్గుణాలు అనుకోండి, మరేమైనా అనుకోండి. అవి మనిషిలోనే వుంటాయి. మనిషిని వెన్నంటి వుంటాయి. వాటికి సంఘంతో, పరిసరాలతో పనిలేదు. వాటికల్లా మనిషితోనే పని.

మనిషి మనుగడకు అవి ముఖ్యమనే కాబోలు, ఆ భగవంతుడు వాటిని మనిషిలోనే సృష్టించాడు. నిజానికి స్వార్థ

చింతన మనిషి మనుగడకు ఎంతో దోహదం చేస్తుంది. ఆ స్వార్థం లేకపోతే మనిషి తన మనుగడ సాగించలేడేమోనని పిస్తుంది," చెప్పడం ముగించి అందరివైపు చూశాడు ప్రొఫెసర్ జయరాం.

శాంతారావు, ప్రొఫెసర్ వైపు నిరసనగా చూశాడు.

"సారీ సర్! మీకున్న వాక్చాతుర్యాన్ని ఆధారంగా తీసుకొని నా వాదన కండెమ్ చేశారుకానీ, నా వాదన నూటికి నూరుపాళ్ళూ యదార్థం."

"అవును సార్! శాంతారావు వాదనలో రియాలిటీ కన్పిస్తోంది. మీ వాదన కేవలం ఎదుటివ్యక్తి వాదాన్ని ఖండించడానికి చేసినట్లుగావుంది కానీ, నమ్మశక్యంగాలేదు" అంది లూసీ.

విలియంకూడా శాంతారావునే బలపరిచాడు.

గంభీరంగా నవ్వాడు ప్రొఫెసర్ జయరాం.

"మైడియర్ స్టూడెంట్స్! మరి మీకు యింకెలా నచ్చచెప్పను?"

లూసీ మాట అందుకుంది.

"ఇంతకుముందు యిదే ప్రశ్న వచ్చింది సార్! అప్పుడే విలియం యీ విషయాన్ని ప్రాక్టికల్‌గా టెస్ట్ చేద్దామన్నాడు. దానికి శాంతారావు అంగీకరించాడుకూడా."

ఆశ్చర్యంగా చూశాడు జయరాం.

"వాట్? ప్రాక్టికల్ టెస్టా? ఈజిట్ ప్రాక్టికల్ జోక్?"

"నో సార్!" విలియం చిరునవ్వు నవ్వాడు.

"మేము యీ విషయాన్ని నిరూపించుకోవడానికి ఒక బృహత్ప్రయత్నం తలపెట్టాము. దాని ప్రకారం మేము యీ కలుషిత సంఘంతో తెగతెంపులు చేసుకొని, యీ పరిసరాల ప్రభావానికి లోనుగానంత సుదూర ప్రాంతాలకు

వెళ్ళిపోయి నూతన ప్రపంచంలో ఏమాత్రం స్వార్థ చింతన, ఆవేశకావేషాలు, కామక్రోధాలు, యీర్ష్యాసూయలు, రాగ ద్వేషాలు లేకుండా నిర్మలమైన జీవితాన్ని సాగిద్దామని నిశ్చయించుకున్నాం.''

''వెరీగుడ్!'' చిన్నగా నవ్వాడు విలియం.

''మీరు తలపెట్టిన ప్రయత్నం నిజంగా మహత్తరమైనది. జయాపజయాలు దైవాధీనం. మీరు విజయంపొందితే, యీ ప్రపంచానికి నూతన వెలుగును ప్రసాదించినవారవుతారు.''

''ప్రొఫెసర్ జీ! మాతోబాటు మీరుగూడా రాకూడదూ? మీ వాదనను మీరుగూడా ప్రూవ్ చేసుకోవచ్చు కదా?'' అడిగింది లూసీ.

''మిస్ లూసీ!'' అన్నాడు కాంతారావు. ''నువ్వు మరీ ఆలోచనా రహితంగా మాట్లాడకు. మనం వెళ్ళేచోటు గమ్యంలేనిది. అక్కడ మన జీవన మెంతకాలమో నిలకడ లేనిది. మనతోబాటు ప్రొఫెసర్ గారెలా రాగలరు? వారికి సంసారం, కొన్ని బాధ్యతలు వుంటాయికదా! మనమయితే ఫ్రీబర్డ్సం!'' హెచ్చరించాడు.

చిరునవ్వు నవ్వాడు జయరాం.

''మైడియర్ స్టూడెంట్స్! నేను సైకాలజీ స్టడీ చేయడానికి నా జీవితాన్నే ధారబోశాను. నాకు సర్వం సైకాలజీయే! నాకు సంసారం బాధ్యతల ప్రసక్తిలేదు.

ఇప్పటి మీ దీక్ష, కర్తవ్య నిర్వహణ చూస్తుంటే నాకూ ఎనలేని ఉత్సాహం ఉరకలువేస్తూ వస్తోంది. నిజంగా మీ ప్రయత్నం ఎంతో అభినందనీయమైనది. మీకు అభ్యంతరం లేకుంటే, మీతోబాటు ఆ మహత్తర కార్యంలో పాలు పంచుకోవడానికి సంసిద్ధుడనే!''

అంతా అంగీకార సూచకంగా తలలూపారు.

''విత్ ప్లెజర్ సర్! నిజంగా మీలాంటి విజ్ఞానులు మా

చెంతవుంటే మాకెంతో ఉపయోగకరం,'' అన్నాడు కాంతారావు.

''నిజం సర్. మీరుగూడా వస్తే చాలా బావుంటుంది,'' అన్నారు విలియం, లూసీలు.

''ఆల్‌రైట్! మన ప్రయాణం ఎలా ప్రారంభిద్దాం?'' అడిగాడు విలియం.

కాంతారావు ఓ రెండు నిముషాలు దీర్ఘంగా ఆలోచించాడు. ఆలోచనలలోనుండి తేరుకుని ఏదో చెప్పబోయి చటుక్కున ఆగిపోయి ప్రొఫెసర్ వైపు తిరిగాడు.

''ప్రొఫెసర్ సాబ్! మీరు చెప్పండి. పెద్దలు, అనుభవజ్ఞులు అయిన మీకే ఆ బాధ్యత వదిలిపెడుతున్నాను.

ప్రయాణం ఎలా సాగాలి? మనకు గమ్యం ఎక్కడ? ఈ ప్రపంచానికి సుదూర ప్రాంతాలకు ఎలా చేరుకోవాలి. అక్కడ ఎలా జీవనం సాగించాలి? ప్రయాణానికి స్కెచ్ తయారుచేయండి'' అన్నాడు కాంతారావు.

ప్రొఫెసర్ కళ్ళు మూసుకుని ఆలోచనలో మునిగిపోయాడు.

అయిదు నిమిషాలు గడిచాయి.

కళ్ళు తెరిచాడు ప్రొఫెసర్.

''డియర్ స్టూడెంట్స్! మన ధ్యేయం, యీ పరిసరాలకు సాధ్యమయినంతదూరం మనం వెళ్ళిపోవాలి. దానికి సులభమయిన మార్గం, 'నా దృష్టిలో సముద్రమార్గం'' ఒక్కక్షణం ఆగాడు.

''ఆల్‌రైట్, చెప్పండి?'' ఉత్సాహంగా అడిగాడు విలియం.

''ముఖ్యంగా మనం ఎన్నిరోజులు గడపగలమో చెప్పలేము. అసలు తిరిగి వస్తామో, రామో గూడా వూహించలేము. కాబట్టి యీ ఆధునిక ప్రపంచానికి దూరంగావున్న

మనజీవనం తృప్తికరంగా గడచిపోవడానికి తగిన చర్యలు తీసుకోవాలి. అందుకుగూడా మనకు సముద్రమార్గం, సముద్రతీరం చాలా సహాయకారిగా వుంటుంది.''

''ఎలా?'' అడిగింది లూసీ.

''వెరీ సింపుల్! సముద్ర ప్రయాణంలో అయితే మనం ఎక్కువగా ఆహారపదార్థాలను తీసుకు వెళ్ళవలసిన అవసరం వుండదు. ఉప్పునీటిని మంచినీరుగా మనం తేలికగా తయారు చేసుకోవచ్చు. ఇక ఆహార సమస్య. మనం ఆ పరిసరాలకు అలవాటుపడిపోతాం కాబట్టి, సముద్రంలో సమృద్ధిగా లభించే మాంసాహారం మనకు చాలా వుపయోగపడుతుంది.

ముఖ్యమైన నీటిసమస్య, ఆహారసమస్య తీరిపోయాయి. ఇక దుస్తులుకూడా మనం కొంచం శ్రమపడితే, సముద్రంలో లభించే నాచుతో చక్కని ఉన్నిబట్టలు తయారుచేసుకోవచ్చు.

సో, ఎక్కువ సరంజామా లేకుండానే నిత్యావసరాలు చాలా తేలికగా గడచిపోతాయి. అలాగే సముద్రతీరంలో మనం నివాసమేర్పరచుకుంటే, పై సౌఖ్యాలన్నీ అనుభవించవచ్చు.

ఇకపోతే మనం ప్రాణరక్షణకు అవసరమైన కొన్ని ఆయుధాలు, ఔషధాలు, మరికొన్ని ఉపయోగకరమైన వస్తువులతో ప్రయాణం చేయవచ్చు.

మన ప్రయాణం ఒక బోటుమీద సముద్రంలో జరుగుతుంది. మన గమ్యం ఆ విధికే వదిలేద్దాం!

మనం ఒక మెషిన్ బోట్ తీసుకొని, అది సముద్రజంతువుల తాకిడికి తట్టుకొనేలా కొన్ని హంగులు దానికి సమకూర్చుకొని, దానిలో ఫుల్‌గా ఇంధనాన్ని స్టాక్ చేద్దాం. అవసరమయిన చోటనే ఇంధనాన్ని ఖర్చుపెట్టుకుంటూ, ప్రయాణం సాగిద్దాం. ఈలోపు మన గమ్యం ఎక్కడో

అక్కడ నిరపడకపోదు."

అంతా గడగడ చెప్పేసి 'ఏమంటారు?' అన్నట్లు అందరి వైపు చూశాడు జయరాం.

జయరాం ఆలోచనా పటిమకు ఆశ్చర్యపోయారంతా.

"వెల్ సర్. మీ స్కెచ్ అమోఘం. మేము రూప కల్పన చేసిన ప్రయాణానికి మీరు ప్రాణంపోశారు."

అంటూ అంతా ఓ కే చేశారు.

—ఆరోజు ఏదో కాకతాళీయంగా ప్రారంభమయిన చర్చ అతితీవ్రదశలకు చేరుకొని, కనీవినీ ఎరుగని మలుపు లను సృష్టించి, ఓ వినూత్నమైన ప్రయాణానికి పునాది వేసింది.

దాని ఫలితమే కాంతారావు, విలియం, లూసీ, ప్రొఫెసర్ జయరాంగారల ఆ బోటు ప్రయాణం.

3

విలియం డేట్ వాచ్‌లో పదిహేను అంకెలు ముందుకు నడిచాయి.

ప్రొఫెసర్ జయరాం డైరీలో మరో పదిహేను పేజీలు నల్లబడ్డాయి.

తూర్పు దిక్కున ఉదయిస్తున్న బాలభానుడి లేత కిర ణాలను పరికిస్తూ, సహజ ప్రకృతి వాతావరణంలోని మాధురాన్ని చవిచూస్తున్నారు, పరిశోధకులంతా.

లూసీ కిచెన్ బాక్స్‌లోకి నడిచింది.

నాలుగు గాజు గ్లాసులలోనూ శుభ్రపరిచిన మంచినీరును తీసుకుంది. ప్రక్కనే స్టాండ్ మీద అమర్చబడివున్న టిన్స్ అందుకొని, ఒక టిన్నులోంచి తెల్లటి రంగుగల మిల్క్ టేబ్లెట్స్ తీసి అన్ని గ్లాసుల్లోనూ వేసింది. ఆ తరువాత మరో టిన్‌లోనుంచి నల్లటి రంగుగల కాఫీ కేప్సూల్స్ తిసి

గ్లాసులలో వేసింది.

మరుక్షణంలోనే గుమగుమలాడే కోల్డ్ కాఫీ తయారయింది. గ్లాసులన్నీ ఒక ట్రేలో అమర్చుకొని డెక్ మీదకు నడిచింది లూసీ.

డెక్ మీద కుర్చీలలో కూర్చుని మాట్లాడుకొంటున్నారు, ప్రొఫెసర్ జయరాం, విలియం, కాంతారావులు.

లూసీ అందరికీ కాఫీలను అందించి తనూ ఓ గ్లాను తీసుకుని కుర్చీలో కూర్చొంది.

"థాంక్యూ లూసీ, నా కడుపులో ఎలకలు ఎప్పుడు పరిగెడుతాయో, నీకు బాగా తెలుసు" నవ్వుతూ తన గ్లాసు అందుకున్నాడు కాంతారావు.

"లూసీ లేకపోతే మనం చేయి కాల్చుకోవలసి వచ్చేది" అంటూ నవ్వాడు విలియం.

అందరి అభినందనలు స్వీకరిస్తూ మౌనంగా నవ్వింది లూసీ.

"లూసీది అమృతహస్తం. కోల్డ్ కాఫీ త్రాగినా, నరనరాల్లో కొత్త ఉత్సాహం వెచ్చగా ప్రవహిస్తుంది," అన్నాడు నవ్వుతూ జయరాం.

అంతా పగలబడి నవ్వారు.

కొంతసేపు ఆ ప్రదేశం పకపకలతో ప్రతిధ్వనించింది.

"ప్రొఫెసర్ జీ! భవిష్యత్ గురించి భయంకరంగా ఆలోచించుకునే యీ తరుణంలో కూడా మీలో ఉత్సాహం వెచ్చగా ప్రవహిస్తోందంటే నిజంగా ఆశ్చర్యమే!" అన్నాడు విలియం.

చిన్నగా నవ్వాడు ప్రొఫెసర్ జయరాం.

"జీవితం మన చేతులలో లేదు మిస్టర్ విలియం! మన చేతులలో వున్నదల్లా, యీ క్షణాన్ని సుఖంగా గడపగలగటమే! మరుక్షణం మనదికాదు గదా! అయినప్పుడు భవిష్యత్ ను గురించి, సుందరంగాగానీ, భయంకరంగాగానీ

"అబ్బ! ప్రొఫెసర్జీ, మళ్ళీ మనం తర్కవితర్కాలలో పడిపోతున్నాం. ఇక మీ వాదన వివరించండి. మీరన్నట్లుగా మరుక్షణంనుండి మనది కాదనుకొని, యీ క్షణం నిర్మలంగా గడుపుదాం" బోటు ప్రయాణానికి చెదిరిపోతున్న నీటి పాయలను చూస్తూ అన్నాడు కాంతారావు.

"ఆల్ రైట్ మైబోయ్, నేను క్రిందకు వెళ్ళి గీత చదువుకుంటాను" అంటూ క్రిందకు నడిచాడు జయరాం.

"నాకూ కొంచెం పనివుంది. నిన్న సగంలో ఆపేసిన ఉషోదయం చిత్రాన్ని పూర్తిచేయాలి."

జయరాంను అనుసరించాడు విలియం.

దాదాపు అరగంట నిశ్శబ్దంగా గడిచిపోయింది.

సముద్రంవైపు చూస్తూ, ఎందుకో వెనక్కు తిరిగిచూసిన కాంతారావు ఒక్కక్షణం ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ నిలబడిపోయాడు.

అప్పటివరకూ తదేకంగా కాంతారావు విగ్రహాన్ని చూస్తూ నిలబడివున్న లూసీ చటుక్కున తనచూపు మరల్చుకొంది.

చిన్నగా తనలోతాను నవ్వుకున్నాడు కాంతారావు.

"మిస్ లూసీ, మీరింకా క్రిందకు వెళ్ళలేదా?" అడిగాడు.

"లేదు" అందామె.

"అయితే దాదాపు అరగంటనుండి యిక్కడే నిలబడి ఏంచేస్తున్నారు?"

చిన్నగా నవ్వింది లూసీ.

"మీరుచేసే పనే నేనూ చేస్తున్నాను."

"ఈజిట్?"

"ఎస్!"

"అయితే నేను చూస్తున్నది ప్రకృతిని కదా?"

"నేను చూస్తున్నది ప్రకృతి పురుషుడిని. అంటే మిమ్ము లను. మీరూ ప్రకృతిలో ఓ భాగమేకదా!" అందంగా నవ్వింది.

"ఇది నిజమా?"

"అక్షరాలా!"

"లూసీ, మీరు చాలా అందంగా మాట్లాడుతారు" దగ్గ రకు జరిగాడు శాంతారావు.

"మీ అంత అందంగానా?" కళ్లు పెడల్పుచేసి నవ్వింది.

"నేను అంత అందంగా వుంటానా?"

మౌనంగా నవ్వి వూరుకుంది లూసీ.

"లూసీ."

"ఊఁ."

"ఇలా దగ్గరకు రా."

"ఉహుఁ."

"నేనంటే నీకెందుకంత అభిమానం?"

"ఎందుకో చెప్పలేను శాంతారావ్. ఆరోజు తీవ్రంగా వాదోపవాదాలు జరుగుతున్నప్పుడు ఉద్రేకంగా ఉప్పొంగే నీ విశాలవక్షస్థలం చూడగానే నా వొళ్ళు గగుర్పొడిచింది. బహుశా ఆ క్షణమే శాబోలు నా మనసు నీవైపు తిరిగింది."

"డియర్ లూసీ."

"ఆఁ."

"నిజంగా ఇలాంటి క్షణం ఎదురవుతుందని కలలోగూడా వూహించలేదు."

"వూహించనిది జరిగినప్పుడే నిజమైన థ్రిల్ వుంటుంది," నవ్వింది లూసీ.

"నీ నవ్వు చూస్తుంటే నాకు మతిపోతోంది."

"నీకా భయం అక్కరలేదు. నీ మతి నా దగ్గర భద్రంగానే వుంటుంది."

"జాగ్రత్త. అది మహా చెడ్డది. అప్పుడప్పుడు గొడవ చేస్తుంటుంది" అన్నాడు కాంతారావు.

"ఆ గొడవ తగ్గించే మార్గం నాకు తెలుసు."

"అయితే యిప్పుడు ఆ గొడవ కొంచం తగ్గించు."

"ఏయ్, ఇప్పుడా?"

"ఆఁ."

"హాయ్, యూ నాటీ బాయ్!"

"నేను నిజంగా చాలా అదృష్టవంతుడిని లూసీ!" ఆనందంగా ఆమెను తనకేసి అదుముకుంటూ అన్నాడు కాంతారావు.

"ఈ క్షణం శాశ్వతం చేసేయ్ కాంతీ" లూసీ గొంతు మృదువుగా పలికింది.

4

వెన్నెల మల్లెపువ్వులు కప్పుకొన్నట్టువుంది.

నూతన పరిశోధకుల ఆశలలా ఆకాశంలో నక్షత్రాలు మెరుస్తున్నాయి.

చక్కని చంద్రుడు చిక్కగా వెదజల్లుతోన్న చల్లని వెన్నెల కిరణాలకు పరవశించిన సముద్రకన్య చిన్నగా రాగాలు తీస్తోంది.

విలియం బోట్‌ను డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు.

కాంతారావు, ప్రొఫెసర్‌లు గాఢనిద్ర పోతున్నారు కాబోలు, సన్నగా గురకలు వినబడుతున్నాయి.

లూసీ తెల్లటి శ్లాబ్ పై వొళ్ళుమరిచి నిద్రపోతోంది.

విలియం డ్రైవ్ చేస్తూనే అప్రయత్నంగా లూసీవైపు చూశాడు.

బిగుతుగావున్న స్కర్ట్‌లోంచి ముందుకు పొడుచుకు వస్తున్నాయి స్తనాలు. వెల్లకిలా పడుకోవడంవలన నిండుగావున్న

వక్షస్థలం కళ్ళకు మరింత మత్తుగా కన్పిస్తోంది. మోకాళ్ళ వరకు వుండే స్కర్ట్ తొడలపైవరకు తొలగిపోవడంతో తెల్లటి అండర్ వేర్ కన్పిస్తోంది.

చూస్తున్న విలియంకు మతిపోతోంది. చల్లటి వాతావరణం అతనిలోంచి వేడిసెగలను పుట్టిస్తోంది.

శరీరంలోని నరాలు జివ్వున లాగుతున్నాయి. పెదాలు ఉద్రేకంతో వణకసాగాయి.

లూసీ యవ్వనం అతన్ని పిచ్చెక్కించసాగింది. అతనిలో కోర్కెల గుర్రాలు కళ్ళాలు తెంచుకొని వీరవిహారం చేయసాగాయి.

స్టీరింగ్ స్ట్రెయిట్ కంట్రోల్ చేసి లేచాడు.

తడబడుతున్న అడుగులతో లూసీని చేరుకున్నాడు. ముఖంవైపు ముఖం త్రిప్పాడు. అరవిచ్చిన మందారంలా వున్న ఆమె అధరాలను చూడగానే అతనిలో కామం పేట్రేగిపోయింది.

వణుకుతున్న పెదాలను లూసీ అధరాలపై ఆనించాడు.

ముఖానికి వెచ్చగా తగులుతున్న వేడిశ్వాసకు ఉలిక్కిపడి లేచింది లూసీ.

తన ముఖంపైకి వాలుతున్న ముఖాన్ని చూసి కెవ్వున అరవబోయింది.

కానీ అలశ్యమయిపోయింది. ఆమె అధరాలను తన పెదాలతో కప్పేశాడు విలియం.

ఓ నిమిషం పెనుగులాడి తలవిదిలించి చటుక్కున లేచి నిల్చుంది లూసీ, స్కర్ట్‌ను క్రిందకు లాక్కుంటూ.

విలియంలో మైకం కొంచం క్రిందకు దిగింది.

సిగ్గుపడుతూ తలవంచుకొని లేచినిల్చున్నాడు.

విలియంవైపు అసహ్యంగా చూసింది లూసీ.

"వాట్? వాటీజ్ దిస్?"

కోపంలో కెంపులుగామారిన ఆమె చెక్కిళ్ళను చూస్తూ మత్తుగా అన్నాడు విలియం.

"ఐ లవ్ యూ లూసీ, ఐ లవ్ యూ."

"మిష్టర్?"

"ఎస్ మిస్!"

"అసంభవం!"

"ఎందుకని?" అడిగాడు.

"మిష్టర్ విలియం, మనం పరిశోధకులం. మనం బయలు దేరింది ఒక మహత్తర ఆశయాన్ని సాధించడంకోసం. ఇది మన సిద్ధాంతాలకే విరుద్ధం. ఈ నూతన వాతావరణంలో వాటిని దరిచేరనీయగూడదు. ఇక్కడ ప్రేమకే చోటుకానీ, కామానికి లేదు," అంది.

"ఐ లవ్ యు వెరీమచ్ లూసీ!" రిపీట్ చేశాడు విలియం.

"నో. ప్రేమ ఎలావుంటుందో నాకు తెలుసు. ప్రేమకు మార్గం అదికాదు. నువ్వు నన్ను ప్రేమించడంలేదు. కామిం చావు. కేవలం నువ్వు కాముకుడవు మాత్రమే!

బీ కేర్, నిన్ను నువ్వు నిగ్రహ పరచుకో. లేకపోతే ప్రొఫెసర్ చెప్పిందే కరెక్టవుతుంది. మనం ఓటమిని అంగీ కరించవలసి వుంటుంది. అలా జరగకూడదు. ప్రపంచానికి మనం కొత్తవెలుగును చూపాలి. నూతన శకానికి మనం మార్గ దర్శకులం కావాలి" అంది లూసీ.

"మైగాడ్!" నిట్టూరుస్తూ వెళ్ళి డ్రైవింగ్ సీటులో కూలబడ్డాడు విలియం.

లూసీ అక్కడినుండి లేచివెళ్ళి ప్రొఫెసర్ సమీపంలో పడుకుంది.

అప్పటివరకు జరుగుతున్న సంభాషణను ఓరగావింటున్న

ప్రొఫెసర్, లూసీ అడుగుల శబ్దంవిని చిన్నగా నవ్వుకుంటూ కళ్లుమూసుకొని నిద్రను అభినయించసాగాడు.

5

ఉదయం ఎనిమిది గంటలవుతోంది.

బాలభాస్కరుని శేతకిరణాలు అద్దంపై వెలుగులా నీళ్ళపై బడి ప్రతిఫలిస్తున్నాయి.

ప్రొఫెసర్ జయరాం డైరీ వ్రాసుకుంటున్నాడు.

విలియం 'జలకన్య సోయగాలు' చిత్రానికి కలర్స్ వేస్తున్నాడు.

కాంతారావు సిగరెట్ త్రాగుతూ డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు.

లూసీ ట్రేలో అమర్చిన బ్లాక్ కాఫీ అందరికీ సర్వ్ చేసి తనూ ఓ గ్లాసు తీసుకొని కాంతారావు ప్రక్కనే కూర్చుంది.

"కాంతారావ్?" పిలిచింది.

"ఊఁ. ఏమిటి?" అన్నాడు లూసీవైపు చూస్తూ.

"రాత్రి చిన్న హడావుడి ఒకటి జరిగింది" రహస్యం చెబుతున్నట్లు చెప్పింది అంతా పూసగుచ్చినట్లుగా.

అంతావిన్న కాంతారావు పళ్ళు పటపటలాడించాడు.

"వాట్? అంతఘోరం జరిగిందా? అప్పుడే నన్ను ఎందుకు నిద్రలేపలేదు. రాత్రే వాడిని షూట్ చేసి పారేసే వాడిని" సిగరెట్ పీక సముద్రంలోకి కోపంగా విసిరేస్తూ అన్నాడు కాంతారావు.

"ష్. గట్టిగా మాట్లాడకు. రాత్రి నేను అతనికి బాగా బుద్ధి చెప్పాను. ఇక మళ్ళీ నా జోలికి రాకపోవచ్చు," అంది లూసీ.

"నో. ఇలాంటి విషయాలలో అలక్ష్యం పనికిరాదు. విలియంను అసలు క్షమించకూడదు. పద. వెంటనే ప్రొఫెసర్ గారితో చెప్పి అతన్ని చీవాట్లు వేయిద్దాం," విసురుగా

లేచాడు.

వారించింది లూసీ.

"డియర్ కాంత్, ప్లీజ్ సిడౌన్. నువ్వుకూడా విలియంలా తెలివితక్కువగా మాట్లాడతావేమిటి?"

"ఓహ్! నేనేం మాట్లాడాను?" అన్నాడు విస్మయంగా.

"కాకపోతే మరేమిటి? మనం బయలుదేరిన ఉద్దేశ్య మేమిటి? ప్రొఫెసర్‌గారితో నీవు గట్టిగా వాదించిం దేమిటి?"

ఆ కలుషిత వాతావర్ణానికి దూరంగా, అతీతంగావుంటే, మనలోని కామక్రోధాలు,యీర్ష్యాసూయలు ఉండవనేగదా! ఈ కొలదికాలంలోనే నువ్వు ప్రొఫెసర్ వద్దకువెళ్ళి, విలియంపై నేరారోపణలు చేయడం, ప్రొఫెసర్ వాదానికి బలం వచ్చినట్లవుతుంది. సో, భవిష్యత్ పై భారమేసి నిగ్ర హంతో వ్యవహరించు," గట్టిగా మందలించింది లూసీ.

"లూసీ! నన్ను యిరకాటంలో పెట్టేస్తున్నావ్" గొణి గాడు కాంతారావు.

అప్పుడే ప్రొఫెసర్ వాళ్ళు కూర్చొని మాట్లాడుకొంటున్న చోటుకు వచ్చాడు.

వెనక ఆడుగుల శబ్దంవిని ఉలిక్కిపడి వెనక్కితిరిగారు.

"నేను మీ సంభాషణకు భంగం కలిగించడంలేదుకదా?" నవ్వుతూ అడిగాడు ప్రొఫెసర్.

"ఎంతమాట! మీరు మా చెంత వుండటమే మాకెంతో సంతోషం. ప్రయాణ విశేషాలు ముచ్చటించుకొంటున్నాం."

"మంచిది."

"ఇదిబైద ప్రొఫెసర్! మీరు యీ ప్రయాణంలో ఆశ్చ ర్యమేమీ పొందడం లేదుకదా?" అడిగాడు కాంతా రావు.

"లేదు మిస్టర్ కాంతారావ్, నాకు యీ వాతావర్ణం

చాలా ఆహ్లాదకరంగావుంది. ఎంతో బోర్ కొడుతుందను కున్న యీ ప్రయాణంలో రోజులు అవలీలగా గడచిపోతు న్నాయి. నాకు యీ ప్రయాణం ఎంతో సంతృప్తిగావుంది," అన్నాడు ప్రొఫెసర్.

"థాంక్స్ సర్! మాకూ అలాగేవుంది" అంది లూసీ.

"మిష్టర్ కాంతారావ్? ఇంకా మన గమ్యం ఎక్కడ?"

"పెట్రోల్ సూచిక ప్రకారం మనం ప్రయాణించినంత దూరం పైచిలుకు పెట్రోల్ వస్తుంది. ఆపైన దైవాధీనం!"

"లూసీ!" పిలిచాడు ప్రొఫెసర్.

"ఎస్ ప్రొఫెసర్ జీ!"

"నీకు సుఖంగా వుంటోందికదా? నిజంగా నీ ధైర్యం మెచ్చుకోతగింది. నారీరత్న మనిపించావు. నీధైర్యం నన్నే ఆశ్చర్యపరుస్తోంది."

"మీలాంటి మంచివారి సన్నిధిలోవుంటే నాకు వేరే భయమెందుకుసార్?" అంది లూసీ.

"చూడు లూసీ, నిన్నటినుండీ విలియం నీతో మును పటిలా వుండటం లేదేమిటి? కొంచెం ఎడంగానే తిరుగు తున్నాడు. కారణమేమిటో తెలుసా?"అడిగాడు ప్రొఫెసర్.

గతుక్కుమంది లూసీ.

"లేదు సార్. మీరు పొరబాటుగా చూసివుంటారు. మేము మామూలుగానే ఉంటున్నాం. కదు కాంతారావ్" అడిగింది కాంతారావ్‌ను తడబడుతూ లూసీ.

"ఎస్ ప్రొఫెసర్ జీ. అలాంటిదేమీ లేదు" సర్ది చెప్పాడు కాంతారావు.

"ఆల్ రైట్! మనం వెళ్ళబోయే నూతన ప్రదేశంలో మనం ముగ్గురమే ప్రజలం, సహజీవులం. అందుకే మనమధ్య ఐక్యత ముఖ్యం. ఇది ముఖ్యంగా గుర్తుపెట్టుకోండి"అన్నాడు ప్రొఫెసర్.

"అలాగే సార్!" అన్నారిద్దరూ ఏదో తప్పు చేసినట్లుగా.
వాళ్ళ ముగ్గురిమధ్య నిశ్శబ్దం రాజ్యమేలసాగింది.

6

"కాంతారావ్ అదిగో అటు చూడు," అరిచాడు విలియం.

విలియం చూపించినవైపు చూశాడు కాంతారావు.

సమీపంలో సముద్రం మధ్యలో ఒకదీవి కనబడుతోంది. ఫలవృక్ష సముదాయంతో కనులకింపుగావున్న ఆ దీవి అంతా పర్వత ప్రదేశంగా వుంది.

ఎత్తైన కొండలు గర్వంగా తొంగిచూస్తూ కనబడుతున్నాయి. లూసీ, ప్రొఫెసర్ జయరాంకూడా ఆ దీవిని చూశారు.

"ఆ దీవి చాలా బాగుంది కాంతారావ్. మనం అక్కడ నివాసం ఏర్పరచుకొంటే, ఆనందంగా కాలం గడపవచ్చు," చెప్పాడు విలియం.

"ఓ చిన్న సజెషన్..." ప్రొఫెసర్ అన్నారు.

"వాట్?" ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు విలియం.

"అసలా దీవి ఎలాంటిదో మనకు తెలియదు. ఆ దీవిలో ఏమైనా క్రూరజంతువులు వుంటే, మనకు ప్రమాదకరం. అందుకని మనమంతా తొందరపడి ఆ దీవిలో సరంజామా అంతాదింపి నివాస ప్రయత్నములు చేయడం అంత మంచిది కాదు."

"మరి ఏంచేద్దాం?" అడిగాడు కాంతారావు.

"బోట్‌ను తీరంలోనే వుంచి, తగిన జాగ్రత్తలతో ఓ యిరువురు ఆ దీవిలోకి వెళ్ళి పరిస్థితులను పరిశీలించి వస్తే మంచిది."

ఓ. కె. అన్నారంతా.

బోట్ మెల్లగా ఆ దీవి తీరంవైపు చేరసాగింది.

7

"లూసీ! ప్రొఫెసర్ జీ, కాంతారావులు దీవిలోకెళ్ళి గంట దాటుతుంది కదూ?" నీళ్ళలో కాళ్ళూపుతూ అడిగాడు విలియం.

"అవును విలియం. ఇంకా రాలేదు. కారణమేమిటో తెలియదు. అక్కడ ఏమన్నా ప్రమాదం జరిగిందో, ఏమిటో?" నిట్టూర్చింది లూసీ.

విలియం, లూసీవైపు పరీక్షగా చూశాడు.

ఆమె కళ్ళు దిగాలుగా తీరంవైపు చూస్తున్నాయి.

"లూసీ, నిజంగా వాళ్ళకు ఏమైనా ప్రమాదం జరిగితే?"

ఉలిక్కిపడింది లూసీ.

"స్టాపిట్ ప్లీజ్! మిస్టర్ విలియం, అసలు నీకు మనసుందా? నువ్వు మనిషివేనా? అలా ఎలా మాట్లాడగలుగుతున్నావ్? నాకు వూహించడానికే భయమేస్తోంది.

చిన్నగా నవ్వాడు విలియం.

"డియర్ లూసీ, ఆ కాంతారావుమీద నీకు ఎందుకింత ప్రేమ?" అడిగాడు.

ఓ క్షణం ఏం మాట్లాడలేదు లూసీ. ఆ తరువాత అంది.

"మిస్టర్ విలియం, ఒక్కొక్కళ్ళకు ఒక్కొక్కరిమీద ప్రేమ కలుగుతుంది. ఎందుకు కలుగుతుందంటే దానికి సమాధానంలేదు. అది నిర్వచింపలేనిది."

"చూడు లూసీ. నువ్వు మరీ వేదాంతంలోకి దిగకు. ఒక్క విషయం ఆలోచించు. మనిద్దరం అమెరికన్లమే! సైకాలజీ స్టడీ చెయ్యడానికి ఇండియాకు వచ్చాం. మనలో ప్రవహించేది ఒకేజాతి రక్తం. ఆలోచించు. నన్ను సుఖపెట్టు. నువ్వు సుఖపడు," చెప్పాడు విలియం.

విచిత్రంగా నవ్వింది లూసీ.

"విలియం, నిన్ను చూస్తుంటే మనం మారమేమో అనిపిస్తోంది. ఆ ప్రపంచంలో తెగతెంపులు చేసుకొని, కొన్ని యోజనాల దూరం ప్రయాణించి, మరో ప్రపంచంలో బ్రతకాలని మనం సంసిద్ధులవుతుంటే, డామిట్, మళ్ళీ యిక్కడకూడా జాతి భేదాలా?

విలియం, ఫూలిష్‌గా ఆలోచించకు. నీకు ఒకసారి నేను గట్టిగా బుద్ధి చెప్పాను. అయినా జ్ఞానం రాలేదు. ఇకనైనా యిలాంటి వెర్రి ఆలోచనలు మాని ప్రశాంతంగా గడపడానికి ప్రయత్నించు," విసురుగా చెప్పింది లూసీ.

విలియం మాట్లాడకుండా లేచి నిల్చున్నాడు.

అతని మనస్సు కాంతారావు గురించి, లూసీ గురించి ఆలోచిస్తోంది.

కాంతారావ్!

బ్లడీ ఫెలో! తనకు దక్కవలసిన అందాన్ని తను దక్కించుకున్నాడు. అసలు యీ యాత్రకు తను రాకపోయినా బాగుండేది.

వయసులోవున్న తను స్త్రీ తోడులేకుండా జీవితం వెళ్ళబుచ్చగలడా?

ఏమో, సందేహమే!

"విలియం, అదిగో, వాళ్లు వచ్చేస్తున్నారు" సంతోషంతో అరిచింది లూసీ.

అటువైపు చూశాడు విలియం.

ప్రొఫెసర్, కాంతారావులు నవ్వుతూ వచ్చారు.

"థాంక్ గాడ్! ప్రొఫెసర్జీ, మీరు యింకా రాకపోతే హడిలి ఛస్తున్నాం, అక్కడ ఏం ప్రమాదం జరిగిందోనని. ఇక లూసీ సంగతి చెప్పనవసరంలేదు. సుడిగాలికి చిగురాకులా వణికిపోతోంది," ప్రొఫెసర్‌కు ఎదురువెడుతూ అన్నాడు విలియం.

లూసీ కళ్లు సంతోషంతో మెరవసాగాయి.

"మనం చాలా అదృష్టవంతులం విలియం. ఈ దీవి ఎంతో సుందరంగా వుంది. ఈ ఫలవృక్షాల మధ్య, యీ సముద్ర తీరంలో మనకు ఆహార పానీయాలకు కొదువలేదు. ఇక మనకు ప్రకృతి నిర్మించి యిచ్చిన గృహాలు ఎన్నో వున్నాయి" చెప్పాడు కాంతారావు.

"లూసీ, హాట్ కాఫీ కావాలి. క్విక్" అరిచాడు ప్రొఫెసర్.

"గృహాలా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు విలియం.

"అవును మిష్టర్ విలియం. ఈ దీవి అంతా పర్వతాల మయం. ఆ పర్వతాలలో ఎన్నో సువిశాలమైన గుహాలు నిర్మితమై వున్నాయి. మరి అవన్నీ మనకోసం ప్రకృతి నిర్మించిన గృహాలు కావా?" చిన్నగా నవ్వాడు ప్రొఫెసర్.

వేడి వేడి పొగలు గ్రక్కుతున్న కాఫీ తీసుకువచ్చి ముగ్గురికి అందించింది లూసీ.

"అంటే, మనం మళ్ళీ ఆదిమానవులలా జీవనం సాగించ బోతున్నామన్నమాట!" అంది లూసీ.

"అంతేకదా మరి. ఈ దీవి మన విలాసం. ఆ గుహాలే మన నివాసం. ఇందలి ఫలాలు మన గ్రాసం. ఇక మనం కొన సాగించాలి సుఖజీవితం," అన్నాడు కాంతారావు పారవశ్యంగా.

అతని కవితా ధోరణికి నవ్వుకున్నారంతా.

"ఇంతకూ ఆ గుహాలలో మన నివాస స్థలాన్ని ఎన్నుకున్నారా?" అడిగాడు విలియం.

"ఓ యస్. అక్కడ శుభ్రంకూడా చేసివచ్చాం. అందుకే కొంచం ఆలశ్యమయింది. పదండి. ఇక బయలుదేరదాం," లేచాడు ప్రొఫెసర్.

అంతా బోటుదిగి, బోటును తీరంపైన గల ఓ వృక్షానికి

పెద్ద గొలుసుతో కట్టివేశారు.

ఆ తరువాత ఎవరికివారు తాము మోయగలిగినన్ని వస్తువులు తీసుకొని, ప్రొఫెసర్ ముందు దారితీస్తుండగా, తమ నూతన నివాసంవైపు నడకసాగించారు.

ఆ దీవిలో అలుముకొనివున్న వాతావరణంబట్టి, యింతవరకు ఏ సముద్ర ప్రయాణీకుడూ ఆ దీవిని సందర్శించలేదని తెలుస్తోంది.

రకరకాల ఫలాలు వృక్షాలకు భారంగా వ్రేలాడుతూ కన్పిస్తున్నాయి.

ఇసుక నేలమీద అంతకుముందు నడిచివెళ్ళిన ప్రొఫెసర్, కాంతారావుల పాదముద్రలు సుస్పష్టంగా కన్పిస్తున్నాయి.

అపురూపమైన ఆ ప్రకృతికి పరవశించిపోసాగింది లూసీ.

అంతా కలిసి ఓ విశాలమైన గుహాప్రాంగణంలోకి చేరారు.

"అమ్మయ్య" అంటూ కూలబడ్డారంతా విశ్రాంతిగా.

ఆ తరువాత బోటులోని సామాన్లన్నీ ఒక్కొక్కటిగా అక్కడికి చేర్చారు.

అందరూ కలిసి వస్తువులను చక్కగా అమర్చుకున్నారు.

8

ఒక నెలరోజులు గడిచిపోయాయి.

ఆ నూతన ప్రపంచంలో ఏ చీకూ, చింతా లేకుండా హాయిగా కాలం గడుపుతున్నారు అంతా.

ఈ మధ్యకాలంలో వాళ్లు తుపాకీకి గూడా పని కల్పిస్తున్నారు.

ప్రతిరోజూ సాయంత్రం ఆ తీరానికి, సముద్రంలో చేపలను పట్టుకోవడానికి కొన్ని అడవికోంగలు రావడం గమనించారు.

ఒకరోజు తుపాకీ గురిపెట్టి ఓ కొంగను కాల్చారు. దాని మాంసం మంచి రుచికరంగావుంది. అప్పటినుండి వాళ్లు రుచికరమైన కొంగమాంసానికి అలవాటు పడిపోయారు. రోజు విడచి రోజు కొంగలను వేటాడడానికి సముద్రతీరానికి వెళ్ళడం ప్రారంభించారు.

ప్రొఫెసర్ మాత్రం ప్రతిరోజూ తన అనుభవాలను చక్కగా వర్ణిస్తూ ఓ పెద్దడైరీ రాయసాగాడు.

ఓ రోజు విలియం అడిగిన ప్రశ్నకు నవ్వుతూ "మిష్టర్ విలియం, ఇది నా ఒక్కడిదే కాదు, మనందరి జీవిత చరిత్రలు! మనం వున్నా, కొన్నాళ్ళకు గతించినా, మన విషయాలు బయటివారికి యిప్పట్లో తెలిసే అవకాశంలేదు. ఈ చరిత్ర మూలంగా ముందుముందు తరాలలో యిక్కడకు వస్తే, వారికి మన సాహసగాథ తెలుస్తుంది," అన్నాడు ప్రొఫెసర్.

ఈ నెలరోజులూ శారీరకంగా అంతా బాగా నేవున్నా మానసికంగామాత్రం, ఎవరికివారు తీవ్రంగా ఏదో విషయంపై బాధపడుతున్నట్లు గ్రహించాడు ప్రొఫెసర్.

ఒకటికి రెండుసార్లు విలియం, కాంతారావులను తరచి తరచి అడిగాడు.

అయినా ప్రయోజనం కన్పించలేదు.

కానీ వారి ఆలోచనలను సూక్ష్మంగా గ్రహించాడు ప్రొఫెసర్.

లూసీ విషయంలో ఎవరికివారు ఎంత సరిపుచ్చుకుందామనుకున్నా, ఆ యిద్దరిలో మానసిక సంఘర్షణ తప్పడం లేదని గ్రహించాడు ప్రొఫెసర్.

"ప్రొఫెసర్ జీ! మీరూ వస్తారా తీరానికి?" తుపాకీ భుజాన తగిలించుకొంటూ అడిగాడు విలియం.

"ఆఁ. వెడదాం పదండి. అన్నట్లు లూసీగూడా వస్తా

నంది. పిలవకపోయారా?" అన్నాడు ప్రొఫెసర్.

"నేను ఎప్పుడో రెడీ అయ్యాను ప్రొఫెసర్‌జీ" వాటర్ బాగ్, టార్చ్‌లైట్‌తో సిద్ధంగా గుమ్మందగ్గర నిలబడివున్న లూసీ అంది.

"ఆల్ రైట్! పదండి" లేచాడు ప్రొఫెసర్.

అంతా కలిసి సముద్రతీరానికి చేరుకున్నారు.

సాయంత్రంపూట కొంగలు ఎక్కువగా వస్తుంటాయి. అందుకే సాయంత్రం వేటకు బయలుదేరతారు. మళ్ళీ తిరుగు ప్రయాణమయ్యేటప్పటికి చీకటి పడుతుంది.

ఆ పూట విలియం రెండు, కాంతారావు రెండు కొంగలను వేటాడారు.

ప్రొఫెసర్ని వేటాడమంటే, అసలు తనకు తుపాకీ చేత బట్టడమే చేతకాదన్నాడు.

లూసీ రెండుసార్లు ప్రయత్నించింది. కానీ గురి కుదరలేదు.

మరోసారి ప్రయత్నిద్దామనుకున్నా, వారికంటికి కొంగలు మళ్ళీ కనబడలేదు.

జరిగిన గందరగోళానికి అవి చెదరి పారిపోయాయి.

రెండింటికి ఒక్కో తాడు చొప్పున కట్టి యిద్దరూ చెరో జతను భుజాన వేసుకున్నారు.

మాటల సందడిలో టైం చూసుకోలేదు. బాగా చీకటి పడిపోయింది.

ప్రొఫెసర్ టార్చి వెలిగించి ముందు నడవసాగాడు.

మిగిలిన ముగ్గురూ ప్రొఫెసర్ని అనుసరించారు.

అంతా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ నడుస్తున్నారు.

ఓ పదినిమిషాలలో వాతావరణమంతా విచిత్రంగా మారిపోయింది.

ఆకాశమంతా నల్లటి మబ్బులు కమ్ముకున్నాయి. తళతళ

మెరుపులమధ్య ఉండుండి వెన్ను జలదరించేలా ఫెళఫెళ ఉరుములు వినబడసాగాయి.

చూస్తూండగానే గాలి తీవ్రత మరింత అధికమైపోయింది.

సముద్రంలో ఉవ్వెత్తునలేచి పడుతున్న కెరటాల ధ్వని హోరుమంటూ విన్పిస్తోంది.

అంతా ఆ వాతావర్ణానికి భయకంపితులవసాగారు.

వెనక్కు తిరిగి చూచిన ప్రొఫెసర్ జయరాం ఆశ్చర్య పోయాడు.

దూరంగా ఉవ్వెత్తున లేచిన ఇసుక, సుడిగాలుల మధ్య వేగంగా ముందుకు దూసుకురాసాగింది.

అది చూడగానే ప్రొఫెసర్ జరగబోయే దేమిటో వూహించాడు.

"క్విక్. త్వరగా పరిగెత్తండి. బ్రహ్మాండమైన ఇసుకతుఫాను రాబోతోంది" అరుస్తూ పరిగెత్తసాగాడు ప్రొఫెసర్.

ఆ మాటలు విని అంతా అదిరిపోయారు. భయంతో రోమాలు నిక్కబొడిచాయి.

అంతా వేగంగా ప్రొఫెసర్‌ను అనుసరించారు.

అప్పటికే సుడిగాలులు వాళ్ళను సమీపించాయి.

వెనుకనుండి ఇసుక ఛట్ ఛట్ మని వీపుమీద కొట్ట సాగింది. కళ్ళు సరిగా కన్పించడంలేదు.

ఎవరో దబ్బున క్రిందపడ్డ శబ్దమయింది.

అంతా అటు చూశారు.

లూసీ క్రింద పడిపోయి మూలగసాగింది.

ప్రొఫెసర్ చటుక్కున ఆమెను ఎత్తుకున్నాడు.

"కమాన్. ఇక్కడో గుహవుంది. రండి. తాత్కాలికంగా దీనిలో తలదాచుకుందాం" భారంగా గుహలోకి పరిగెత్తాడు ప్రొఫెసర్.

క్రిందా మీద పడుతూ మిగిలిన ఇద్దరూ లోపలకువచ్చి

పడ్డారు.

అందరి గుండెలు దడదడ కొట్టుకోసాగాయి. భయంతో ప్రతి ఒక్కరినీ నీరసం ఆవహించింది.

ప్రొఫెసర్ లూసీని మెల్లగా క్రింద పడుకోబెట్టాడు.

భయంతో వణికిపోతోంది లూసీ.

అతినీరసం వలన అంతా ఆ కటిక నేలపై చప్పగా సోలి పోయారు.

9

తమను ఎవరో తట్టుతూ లేపేసరికి ఉలిక్కిపడుతూ లేచారు కాంతారావ్, లూసీ, విలియంలు.

అంతా కటిక చీకటి. నేలపై తమకు సూటిగా వుంచిన టార్చిలయిట్ నుండి కాంతికిరణాలు ప్రసరిస్తున్నాయి. ఎదురుగా ప్రొఫెసర్ జయరాం గంభీరంగా కూర్చునివున్నారు.

చటుక్కున లేచి కూర్చున్నారు ముగ్గురూ.

"ప్రొఫెసర్‌జీ, తుఫాన్ తగ్గిపోయిందా?" అడిగాడు కాంతారావు.

ప్రొఫెసర్ ఏమీ మాట్లాడలేదు.

తన ఆటోమాటిక్ డేట్ వాచీవైపు చూసుకున్న విలియం ఉలిక్కిపడ్డాడు.

ప్రొఫెసర్ వైపు విచిత్రంగా చూశాడు.

"సార్, మాకు స్పృహతప్పి ఎంతసేపయింది? మీకు స్పృహతప్పలేదా?" అడిగాడు అయోమయంగా.

మెల్లగా నోరువిప్పాడు ప్రొఫెసర్.

"డియర్ స్టూడెంట్స్! నేను చెప్పేది సావధానంగా

వినండి. మనం ఇసుక తుఫాన్ బారినుండి తప్పించుకోవడానికి యీ గుహలోకి వచ్చాము. నాకూ మీతోబాటే మగతనిద్ర పట్టేసింది. ఇప్పుడే మెలుకువ వచ్చింది. వాచీ చూసుకో నేసరికి నా తల తిరిగిపోయింది. మనం యీ గుహలో యిలా పడుండి రెండురోజులయింది," చెప్పాడు ప్రొఫెసర్.

అంతా ఒక్కసారిగా "మైగాడ్!" అంటూ అరిచారు.

"ప్రొఫెసర్ జీ, రెండురోజులు ఎలా వుండగలిగాము? ఈజిట్ ఫాక్ట్? నేను నమ్మలేకపోతున్నాను," ఆశ్చర్యంగా అంది లూసీ.

"సార్, ఇది పగలా? రాత్రా?" అడిగాడు విలియం.

"అదే నా కర్థం కావడంలేదు మిష్టర్ విలియం! నేను లేచేటప్పటికి మనం వెలిగించి వుంచిన బ్యాటరీలైట్ ఇంకా అలాగే వెలుగుతూవుంది," చెప్పాడు ప్రొఫెసర్.

"బహుశా, రాత్రి అయివుంటుంది. లేకపోతే బయట నుండి గుహద్వారం ద్వారా వెలుగు లోపల పడుతూండేది కదా! పదండి ప్రొఫెసర్జీ, మన స్థావరానికి వెడదాం," లేచాడు కాంతారావు.

ప్రొఫెసర్ అందరివైపు జాలిగా చూశాడు.

"సారీ, మీకు యీ షాకింగ్ న్యూస్ చెప్పక తప్పడం లేదు," చిన్నగా అన్నాడు ప్రొఫెసర్.

"వాట్ ప్రొఫెసర్?" కంగారుగా అడిగారంతా.

"ఆ తుఫాన్ మనల్ని నట్టేట్లో ముంచింది. అతి తీవ్రమైన ఆ తుఫాన్కు పెద్దపెద్ద కొండరాళ్లు అడ్డంపడి మన గుహ ద్వారం మూసుకుపోయినట్లుంది. అసలు గుహకు ద్వారం ఎక్కడో కూడా ఆనవాలు చిక్కడంలేదు. మీకన్నా ముందు లేచిన నేను, ఆ బ్యాటరీలైటు పుచ్చుకొని అరగంటసేపు యీ గుహ యావత్తు గాలించాను. అయినా ప్రయోజనం

కనబడలేదు," చెప్పాడు ప్రొఫెసర్.

అంతా అదిరిపోయారు. అయిదునిమిషాలవరకు ఎవరూ ఆ షాక్ నుండి తేరుకోలేకపోయారు.

"ప్రొఫెసర్ జీ, మీరు చెప్పింది నిజమేనా?" తడబడుతూ అడిగింది లూసీ. ఆమె శరీరం భయంతో చిన్నగా వణక సాగింది.

"అయితే మన గతేమిటి ప్రొఫెసర్?" చిన్నగా గొణిగాడు విలియం.

"పదండి. మళ్ళీ ఓసారి గుహంతా గాలిద్దాం. మన అదృష్టం బాగుంటే, ఆ ద్వారం బయట పడవచ్చు. మనమంతా కలిసి ఆ రాళ్ళను తొలగించడానికి ప్రయత్నిద్దాం," మొండిధైర్యంతో లేచాడు కాంతారావు.

లూసీ బెదురుగా కాంతారావు చేతినిపట్టుకుంది. ధైర్యంగా వుండమన్నట్లు ఆమె చేతిని గట్టిగా నొక్కాడు కాంతారావు.

"కాంతారావ్, నాకు చాలా ఆకలిగావుంది. ఆహారం తీసుకొని రెండు రోజులయింది. మీరు యువకులు కాబట్టి మీకు ఆహారం సంగతి గుర్తుకు రాకపోవచ్చు. నాకుమాత్రం కడుపులో ఏమన్నా పడకపోతే యిక లేచేదిలేదు" చిన్నగా చెప్పాడు ప్రొఫెసర్.

"సర్! ఇదిమనం చిక్కుబడిపోయిన గుహ. ఇక్కడ మనకేం దొరుకుతుంది?" విసుగుగా అన్నాడు విలియం.

"ముందు మనం బయటకు వెళ్ళేమార్గం చూసుకోవాలి ప్రొఫెసర్! మీరు కదలలేకపోతే, ఇక్కడే కూర్చోండి. మేం వెళ్ళి వెతుకుతాం," విసుగుగా అన్నాడు కాంతారావు.

"కాంతారావ్, నాకూ ఆకలేస్తోంది," చిన్నగా గొణిగింది లూసీ.

కోపంగా చూశాడు కాంతారావు.

విలియం ప్రక్కనే పడివున్న కొంగలను చూడగానే ప్రొఫెసర్ కళ్లు మెరిశాయి.

గబగబ ఓ కొంగ నందుకొని ఫట్ మంటూ ఓ కాలు విరిచేసి కరకర నమలసాగాడు.

అతని ఆకలిని ఆశ్చర్యంగా చూడసాగారు కాంతారావ్, విలియంలు.

ఓ నిమిషం వేచి చూసి, ఇక లాభం లేదనుకొని తనూ ఓ కొంగ నందుకొంది లూసీ.

ఇంకా కొంచం సేపాగితే, మిగిలినవిగూడా దక్కవనుకొని గబగబ చెరో కొంగను అందుకొని తినసాగారు విలియం, కాంతారావులు.

సుష్టుగాతిని వాటర్ బాటిల్ ఖాళీచేసి, తృప్తిగా త్రేన్చారంతా.

"ఈ కొంగల పుణ్యమా అంటూ ప్రస్తుతం ఆకలిబాధ చల్లారింది. ఇక పదండి, అన్వేషిద్దాం" లేచాడు ప్రొఫెసర్.

ఆ చీకటి గుహలో బ్యాటరీలైటు వెలుగు ప్రసరించినంత మేరమాత్రం వెలుగు కనబడుతోంది.

ప్రొఫెసర్ లయిటు పుచ్చుకొని ముందు దారి చూపించగా, మిగిలినవారు వెనకనే నడుస్తూ గుహను అన్వేషించసాగారు.

అరగంట గడిచినా ప్రయోజనమేమీ కన్పించలేదు.

లూసీ కాంతారావు చేయివదలకుండా నడుస్తోంది.

హఠాత్తుగా ఆగాడు ప్రొఫెసర్. అతని చేతిలోని టార్చిలయిట్ కాంతి కేంద్రీకరించబడినచోట అంతా చూశారు.

అక్కడో పెద్ద శిలాఫలకం కనబడింది. దానిమీద ఏవో అక్షరాలు అస్పష్టంగా కన్పిస్తున్నాయి.

దగ్గరకు వెళ్ళి ఆ అక్షరాలను చదువుదామని ప్రయత్నించారు విలియం, శాంతారావులు.

కానీ వారికి ఆ అక్షరాలు అర్థంకాలేదు. అసలు అవి ఏ భాషలో వ్రాసివున్నాయో కూడా తెలియలేదు.

అదే చెప్పారు ప్రొఫెసర్‌తో.

ప్రొఫెసర్ టార్చి శాంతారావు చేతికిచ్చి, ఆ ఫలకంపై ఫోకస్ పడేటట్లుగా పట్టుకొమ్మని చెప్పి, ఫలకం ఎదురుగా కూర్చొని కళ్ళజోడు పెట్టుకొని జాగ్రత్తగా పరిశీలించసాగాడు.

దాదాపు పదినిమిషాలు గడిచాయి.

ప్రొఫెసర్ పెదాలపై చిరునవ్వు వెలిసింది.

"డియర్ స్టూడెంట్స్! మనం చాలా అదృష్టవంతులం" అరిచాడు ప్రొఫెసర్.

"వాట్ సార్? ఆ ఫలకంపై ఏం రాసివుంది?" ఆత్రుతగా అడిగారంతా.

ముగ్గురివైపు ఓసారి చూసి చెప్పసాగాడు ప్రొఫెసర్.

"డియర్ స్టూడెంట్స్! ఈ ఫలకం కొన్ని కోట్ల సంవత్సరాల క్రితం వ్రాయబడింది. అప్పట్లో ఎంతో తపః సంపన్నులయిన మహర్షులు యీ గుహాలలో నివశించినట్లు తెలుస్తున్నది. ఈ లిపికూడా ప్రాచీన దేవనాగరిక లిపి. ఇందులో వ్రాసివున్న ప్రకారం జరిగివుంటే, యీ సరికి కలియుగం అంతమయిపోయి వుంటుంది."

"వాట్?" అదిరిపడ్డారు ముగ్గురూ.

"ఎస్. ఇటీజ్ రియల్. సరిగ్గా ఆ మహర్షులు పేర్కొన్న ప్రకారం మొన్నటి రోజుతో కలియుగం ఓ పెద్ద ప్రళయంతో అంతమవ్వాలి. వారు పేర్కొన్నది నిజమేనని నాకు తోస్తున్నది. ఎందుకనంటే, మొన్న సంభవించిన ఇసుక తుఫాన్ సామాన్యమైనదికాదు. కలియుగాంతమయిన ప్రళ

యానికి చెందినదే యీ యిసుక తుఫాన్."

"సారీ సర్. మీరు చదివింది తప్పు. బహుశా మీకు ఆ విషయం సరిగా అర్థమయివుండదు. కలియుగం అంతమవడం ఏమిటి? కలియుగం అంతమయితే, యింకా మనం ఎలా బ్రతికివున్నాం?" హేళనగా నవ్వాడు కాంతారావు.

చిన్నగా నవ్వాడు ప్రొఫెసర్ జయరాం.

"మిస్టర్ కాంతారావ్, మహర్షుల అంచనాలు తప్పడానికి వీలులేదు. ఈసరికే బయట ప్రళయంలో కలియుగం సమాప్తమయిపోయి వుంటుంది. మనం, యీ గుహ బయట వుంటే, ఆ ప్రళయానికి మనమూ ఆహుతి అయిపోయేవాళ్ళం. కానీ మహర్షులు తమ అపూర్వమైన తపశ్శక్తితో ఈ గుహకు ప్రాణంపోసి, ఓ వరం ప్రసాదించారు.

దాని ప్రకారం ప్రళయం సంభవించే సమయంలో యీ గుహలో ఉన్నవారి ప్రాణాలు సురక్షితంగా ఉంటాయి. వారే తదుపరి సృష్టికి మూలకారకులు అవుతారు.

కానీ యిప్పుడు ఆ ప్రళయానికి మించిన ప్రమాదం మన కెదురుగావుంది" చెప్పాడు ప్రొఫెసర్.

ప్రొఫెసర్ చెప్పింది విని అంతా ఆశ్చర్యపోయారు.

అప్రయత్నంగానే యీ గుహలో ప్రవేశించి యుగ ప్రళయంనుండి తప్పించుకొని, ప్రాణాలు కాపాడుకొన్నందుకు ఓ క్షణం ఆనందించినా, ప్రొఫెసర్ చివరి మాటలకు ఉలిక్కిపడ్డారు.

"వాట్ ప్రొఫెసర్! ఇంక మనకేమిటి ప్రమాదం? ఈ గుహలో ఉన్నంతవరకు మరణం మనలను సమీపించదు కదా!" అన్నాడు విలియం సంతోషంగా.

"నో, మైడియర్ బోయ్! ప్రళయం ముగిసిన వెంటనే, మరోయుగం ప్రవేశించడంతోబాటు, యీ గుహ తనశక్తి కోల్పోతుంది. గుహాద్వారం మూసుకుపోకుండా ఉన్న

ట్లయితే, మనం అదృష్టవంతులమయ్యేవాళ్ళం. కానీ ఇప్పుడు మనల అదృష్టం వరించినా, దురదృష్టవంతులమయ్యాము.

ఆ గుహాద్వారం మనకు కనబడకపోతే, కొలది గంటల లోనో, రోజులలోనో మనకు చావు తప్పదు. ఆకలిబాధకు తట్టుకొన్నా యీ గుహాలోవున్న ఆక్సిజన్ అయిపోగానే చావు తప్పదు," బాధగా చెప్పాడు ప్రొఫెసర్.

"అయితే ప్రొఫెసర్జీ, ఈ గుహాద్వారం తెరుచుకొనే యోగంలేదా? మనం బయటపడి బట్టగట్టే అదృష్టంలేదా?" భయంగా అడిగింది లూసీ.

లూసీ భయంతో కాంతారావును అదిమిపట్టుకొనివుంది.

"చెప్పలేం లూసీ! మన అదృష్టం బాగుండి త్వరలోమళ్ళీ ఏదైనా తుఫాన్ వస్తే, దాని తాకిడికి అడ్డంపడిన కొండ రాళ్ళన్నీ తొలగిపోతే కానీ, మనం వెలుగు చూడలేం" అన్నాడు ప్రొఫెసర్.

"మరి అప్పటివరకు బ్రతికేమార్గం?" బెదురుగా అడిగాడు విలియం.

"అదే వెతుకుదాం. పదండి" లేచాడు ప్రొఫెసర్.

అంతా నీరసంగా లేచారు.

బ్యాటరీ లయిటుకాంతి డిమ్‌గా పడుతోంది. రెండు రోజులనుండి వెలుగుతున్నందువలన బ్యాటరీ క్షీణించి వెలుతురు తక్కువగా పడుతోంది.

"ప్రొఫెసర్ జీ, బ్యాటరీలు మరో నాలుగు గంటలు మాత్రమే పని చేస్తాయనుకుంటా! ఆ తరువాత అంతా అంధకారమే అయిపోతుంది. ఆకలి దప్పులకు మాడి మలమల మాడి చస్తాం, తప్పదు" దిగులుగా చూస్తూ అన్నాడు కాంతారావు.

ప్రొఫెసర్ ఏమీ మాట్లాడలేదు. అతని కళ్లు లయిటు కాంతిలో గుహాను నిశితంగా పరిశోధిస్తున్నాయి.

"ప్రొఫెసర్ జీ, అక్కడేదో పెట్టెలావుంది" అరిచింది లూసీ.

"పెట్టెలేదు, ఏంలేదు. ఏదో రాయి అయివుంటుంది. పదండి ముందుకు" కసిరాడు విలియం.

కాంతారావు చటుక్కున ఆ వస్తువును అందుకున్నాడు.

అది ఓ చిన్న రాతిపెటిక. దానిపైన ఏవో అక్షరాలు అస్పష్టంగా ఉన్నాయి.

పైన పేరుకుపోయిన దుమ్మును దులిపి, ఆ అక్షరాలను చదవడానికి ప్రయత్నించాడు. కానీ అర్థమవలేదు.

ఆ పేటికను ప్రొఫెసర్ కు అందించాడు కాంతారావు.

ప్రొఫెసర్ కళ్ళజోడు సవరించుకొని ఆ అక్షరాలను కూడబలుక్కోవడంలో మునిగిపోయాడు.

దాదాపు పది నిమిషాలు గడిచాయి.

విజయగర్వంతో ప్రొఫెసర్ తలఎత్తి అందరివైపు గర్వంగా చూశాడు.

ఆ పేటికను అతికష్టంమీద తెరిచాడు. అందులో రెండు గుళికలు ఉన్నాయి. వాటిని చూడగానే ప్రొఫెసర్ కళ్ళు మెరిశాయి.

10

"వాట్ ప్రొఫెసర్ జీ?" అంతా ఆశగా ముక్తకంఠంతో అడిగారు.

గంభీరంగా నవ్వాడు ప్రొఫెసర్.

"కూర్చోండి. అంతా నేను చెప్పేది జాగ్రత్తగా వినండి. ప్రళయాన్ని ముందే వూహించి, శిలాఫలకంపై వ్రాసి ముందుతరాల వారికి తెలియచేసిన ఆ మహాముల అపూర్వ సృష్టియే యీ పేటిక. ఇదిగో, యీ పేటికలోని రెండు గుళికలను చూడండి. ఇవి సామాన్యమైన గుళికలు

కావు. అమృత గుళికలు. ఇవి స్వీకరించిన ప్రాణికి నూరు సంవత్సరాల వయస్సు పెరుగుతుంది. ఆ పెరిగిన కాలంలో ఆ ప్రాణికి ఆహారపానీయములు అక్కరలేదు'' చెప్పాడు ప్రొఫెసర్.

అంతా ఆశ్చర్యంగా చూడసాగారు.

"వాట్ ప్రొఫెసర్? నాకేమీ అర్థంకావడంలేదు'' అయోమయంగా అడిగాడు కాంతారావు.

"ఎస్, మిష్టర్ కాంతారావ్! ఇవి రెండూ అమృత గుళికలు. అంటే వీటిని యిద్దరు స్వీకరించి, తమ జీవితాలను మరో నూరు సంవత్సరాలు ఆహారపానీయాలకు అతీతంగా పెంచుకోవచ్చును. నాగరిక ప్రపంచంలో బ్రతికిన మనకు యీ మాటలు హేళనగా ఉండవచ్చు. కానీ ఇప్పుడు నేను చెప్పింది పచ్చియదార్థం'' సీరియస్‌గా చెప్పాడు ప్రొఫెసర్.

ఎవరూ ఏం మాట్లాడలేదు. అంతా నిశ్శబ్ద వాతావరణం అలుముకపోయింది. బ్యాటరీలయిటులోనుండి కాంతిమాత్రం సన్నగా ప్రసరిస్తోంది.

"డియర్ స్టూడెంట్స్!'' మెల్లగా పిలిచాడు ప్రొఫెసర్.

అంతా ప్రొఫెసర్ వైపు ఆత్రుతగా చూశారు.

"మనం చాలా దురదృష్టవంతులం. అందరం ఆ ప్రళయానికి బలయిపోయినా బాగుండేది. కానీ బ్రతికి పెద్దచిక్కులో పడ్డాం. ఈ పేటికలో నాలుగు గుళికలు వున్నా బాగుండేది. కానీ రెండే ఉన్నాయి. అంటే మనలో ఎవరో ఇద్దరుమాత్రం, తమ జీవితాలను వో వంద సంవత్సరాలు పెంచుకోవచ్చు. ఈ మధ్యలో గుహద్వారాలు తెరుచుకోబడితే, వాయు హాయిగా స్వేచ్ఛావాయువులను పీల్చవచ్చు.

సో, ఇప్పుడు యీ రెండు గుళికలు మనకో పెద్ద సవాల్. మనలో ఎవరయినా ఓ యిద్దరు ప్రాణత్యాగం చేయాలి,

ఇప్పుడు మన నలుగురిలో ఏ యిద్దరు ప్రాణత్యాగం చేస్తారో నిర్ణయించుకోవాలి. ప్లీజ్ ప్రొసీడ్," చెప్పి అలసటగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు ప్రొఫెసర్.

ప్రొఫెసర్ గంభీరమైన మాటలు వింటూ అంతా నిశ్శబ్దంగా వుండిపోయారు.

ముగ్గురూ, ఎవరికివారే తీవ్రంగా ఆలోచించసాగారు.

బ్యాటరీలయిటు కాంతి బాగా క్షీణించిపోతోంది.

"ప్రొఫెసర్ జీ! మీరూ, నేనూ చెరో గుళికను స్వీకరిద్దాం" మెల్లగా అన్నాడు విలియం.

"నో. అది అన్యాయం," అరిచారు కాంతారావు, లూసీలు.

ప్రొఫెసర్ మెల్లగా కళ్లు తెరిచాడు.

విలియం ఆశగా ప్రొఫెసర్ వైపు, అతని చేతిలోని పేటిక వైపు చూస్తున్నాడు.

కాంతారావు నిరసనగా విలియంవైపు చూస్తున్నాడు.

బేలగా చూస్తున్న లూసీ కళ్ళనుండి కన్నీళ్లు కారుతున్నాయి.

"డియర్ విలియం!" వణుకుతున్న కంఠంతో అన్నాడు ప్రొఫెసర్.

"మీరు యువకులు. నేను వృద్ధాప్యంలోకి ప్రవేశించాను. నాకు జీవితంమీద పెద్దగా యిచ్ఛలేదు. కాబట్టి నాకు ఆ గుళికవద్దు. నేను నా ప్రాణాన్ని ఆనందంతో త్యజిస్తాను. ఇకపోతే మీ ముగ్గురిలో ఒకరు నాతో పైకి రావలసివస్తుంది. అది మీరే నిర్ణయించుకోండి."

ఓ క్షణం ఆగి మళ్ళీ చెప్పసాగాడు.

"మీ అందరిలో పెద్దవాడిగా నేను మీకు ఓ సలహా ఇవ్వదలచుకున్నాను. అదేమిటంటే, ఆ గుళికలు స్వీకరించే ఇద్దరూ స్త్రీ-పురుషులయితే బావుంటుంది. ఇద్దరూ పురు

షులే తీసుకున్నందువలన ప్రయోజనంలేదు. జీవితాంతం నిస్సారంగా బ్రతకాలి, నిస్పృహతో గడపాలి. అలా బ్రతికి ప్రయోజనంలేదు. అదే ఇరువురూ స్త్రీ - పురుష అయితే, నూతన సృష్టికి మీరే కారకులవుతారు. ముందు చరిత్రలో 'ఆదమ్ యీవ్'లా ప్రశిద్ధిచెందుతారు. కాబట్టి మీ ఇద్దరు పురుషులలో ఒకరు ప్రాణత్యాగం చేయండి. లూసీకి తప్పనిసరిగా నూతన జీవితాన్ని ప్రసాదించండి," చెప్పాడు ప్రొఫెసర్.

ప్రొఫెసర్ మాటలు వినగానే, కాంతారావులో నూతన ఉత్సాహం పరవళ్ళు త్రొక్కింది.

"మీరు చెప్పింది అక్షరాల నిజం సార్. స్త్రీ-పురుషులు బ్రతికివుంటే సృష్టికి తోడ్పడవచ్చును. నేనూ, లూసీ ప్రేమించుకున్నాం సార్. మీకు ఎప్పటినుండో చెప్పాలనుకొంటూనే చెప్పలేకపోయాం. కాబట్టి ఆ రెండు గుళికలు నాకూ, లూసీకి ఇవ్వండిసార్," అర్థించాడు కాంతారావు.

ప్రొఫెసర్, విలియంవైపు చూశాడు.

విలియం కళ్ళు కోపంతో ఎర్రగా మండుతున్నాయి.

"ప్రొఫెసర్, ఇది అన్యాయం. లూసీ, నేనూ ఒకజాతి వాళ్ళం. మా ఇరువురి సాంగత్యం వలన మహోన్నత జాతి ఉద్భవిస్తుంది. అదీగాక, నేను లూసీని యూనివర్సిటీలో ఉండగానే ప్రేమించాను. కాంతారావు మధ్యలో అడ్డు తగలకపోతే, మేమెప్పుడో వివాహం చేసుకొనేవాళ్ళం. కాబట్టి లూసీకి, నాకూ ఆ గుళికలు ఇవ్వండి. మాకు పుట్టబోయే సంతానానికి మీ పేరు పెట్టుకుంటాం," అన్నాడు విలియం.

చిన్నగా నవ్వాడు ప్రొఫెసర్.

"లూసీ, నీ అభిప్రాయ మేమిటి?"

పేలవంగా నవ్వింది లూసీ.

"సర్! నాకు కాంతారావుమీద మనసుంది. అంతకన్న ఏమీ చెప్పలేను. ఎందుకనంటే, ఇప్పుడున్న ఈ ఇరువురు పురుషులలో ఎవరో ఒకరు నా భర్త కావలసిందే! ప్రాణ త్యాగం చేసిన వ్యక్తిని నేను పూజ్యుడిగా భావిస్తాను."

"అలాకాదు లూసీ! నువ్వు విలియంను ప్రేమించగలవా?" అడిగాడు ప్రొఫెసర్.

"సార్, మీరు చాలా అన్యాయంగా మాట్లాడుతున్నారు. లూసీ నన్ను ప్రేమిస్తోంది," మధ్యలోనే అరిచాడు కాంతారావ్.

"ప్లీజ్, నువ్వాగు కాంతారావ్. ఆఁ చెప్పు లూసీ?"

ఓ నిమిషం ఇద్దరినీ పరిశీలనగా చూసింది లూసీ.

"నా కెవరయినా ఫర్వాలేదు ప్రొఫెసర్ జీ! కానీ కాంతారావు నా భర్తయితే సంతోషిస్తాను" అంది.

"నో. ఇటీజ్ ఇంపాజిబుల్. నువ్వు నా దానివి కావలసిందే," కోపంగా అరిచాడు విలియం.

అతని ముక్కుపుటాలు కోపంతో అదురుతున్నాయి.

"మిస్టర్ విలియం! అది అసంభవం. లూసీ నాది. నువ్వు మర్యాదగా ప్రాణత్యాగంచేయి. ప్రొఫెసర్, ఆ గుళికలు ఇటివ్వు," ప్రొఫెసర్ మీదకు దూకాడు కాంతారావు.

క్షణకాలంలో ప్రొఫెసర్ చేతిలోని పేటిక అందుకున్నాడు కాంతారావు.

"మిస్టర్ కాంతారావ్, హాండ్సప్! ఆ గుళికమీదకు నీ చేయి వెళ్ళిందంటే కాల్చేస్తాను," తుపాకీ గురిపెట్టాడు విలియం.

మాట తెరవబోతున్న కాంతారావ్ తెల్లబోయాడు.

లూసీ, ప్రొఫెసర్లు ఆ హఠాత్సంఘటనకు అదిరిపోయారు.

అలా జరుగుతుందని వూహించని ప్రొఫెసర్ అదిరిపో

సాగాడు.

"మిస్టర్ కాంతారావ్! మర్యాదగా ఆ పేటిక ఇలా ఇవ్వు. లేదా, మరికొంచం సేపటిలో చావబోయే నీవు ఇప్పుడే వికృతంగా ఛస్తావ్. క్విక్," అరిచాడు విలియం.

కాంతారావు మనసు పరిపరివిధాల పోసాగింది.

ముందు తన ప్రాణాలు కాపాడుకోవాలి. ఎలా?

విలియం తన ప్రాణాలు పోవడానికి ఒప్పుకోవడంలేదు. తనూ, విలియం ఇద్దరూ బ్రతకాలంటే లూసీ చావాలి.

అవును. లూసీ చావాలి!

తను బ్రతికుంటే చాలు. ఆడదానిపొందు లేకపోయినా బాధలేదు. ప్రాణాలు ముఖ్యంకానీ, పొందు ముఖ్యంకాదు.

"మిస్టర్ విలియం, నేనొక రాజీమార్గం చెబుతాను. వింటావా?" అడిగాడు.

"చెప్పు?" తుపాకీ గురి మార్చకుండానే అన్నాడు.

"మనిద్దరం జీవిద్దాం!"

"ఎంటి?"

"లూసీ ప్రాణత్యాగం చేస్తుంది. ఈ రెండు గుళికలు మనిద్దరం తీసుకుందాం. ప్రాణాలుంటే చాలు. పొందులేక పోతేనేం?" చెప్పాడు కాంతారావు.

ఓ నిమిషం ఆలోచించాడు విలియం.

"ఆల్ రైట్. అలాగే!" తుపాకీ దించాడు.

లూసీ మొఖం పాలిపోయింది. కళ్ళలో భీతి కొట్టవచ్చినట్లు కనబడుతోంది. బెదురుగా ప్రొఫెసర్ వైపు చూసింది.

"ఆగండి" ప్రొఫెసర్ అరిచాడు.

"మీకసలు జ్ఞానంవుందా? ప్రాణంమీద తీపితో భవిష్యత్ ను ఆలోచించడంలేదు. ఈ విశాల విశ్వంలో ఇద్దరు పురుషులుండి ఏంచేస్తారు? సృష్టికార్యానికి మీరు ఏం సహాయం చేయగలరు? అలా జరగడానికి వీలులేదు. లూసీ

జీవించాలి. మీ ఇద్దరిలో ఎవరు జీవిస్తారో తేల్చుకోండి. లేదా, లాటరీ వేద్దాం," అన్నాడు ప్రొఫెసర్.

ఇద్దరూ కాసేపు ఆలోచించారు.

"ఆల్ రైట్! మీరే లాటరీ వేయండి" అన్నాడు కాంతారావు గుళికల పేటికను, తుపాకిని ప్రొఫెసర్ కు అందిస్తూ.

ప్రొఫెసర్ జేబులోనుండి రూపాయిబిళ్ళ తీశాడు.

"బొమ్మ నాది" అన్నాడు కాంతారావు.

"ఆల్ రైట్, నాది బొరుసు" అన్నాడు విలియం.

ప్రొఫెసర్ కాయిన్ ఎగరవేశాడు.

పైకెగిరిన నాణెం గింగిరాలు తిరుగుతూ క్రిందపడింది.

అంతా ఆత్రుతగా అటు చూశారు.

బొమ్మ పడింది.

గర్వంగా చూశాడు కాంతారావు విలియం వైపు. విలియం ముఖం నల్లబడింది.

బ్యాటరీలైటు కాంతి బాగా క్షీణించిపోతోంది. ఆకారాలుమాత్రం లీలగా కనబడుతున్నాయి.

"సారీ ప్రొఫెసర్ జీ! నేను కాంతారావును చేసుకోను," అంది లూసీ దృఢంగా.

అదిరిపడ్డాడు కాంతారావు. ఒక్క వెలుగు వెలిగాడు విలియం.

"ఎందుకని లూసీ? నువ్వే అతన్ని కోరుకున్నావుగా!" అడిగాడు ప్రొఫెసర్.

చిన్నగా నవ్వింది లూసీ.

"అతను కిరాతకుడు ప్రొఫెసర్. తనప్రాణం కాపాడుకోవడానికి నా చావును కోరాడు. అలాంటి వ్యక్తితో నేను జీవించలేను. కాబట్టి నేనొక నిశ్చయానికి వచ్చాను."

"ఏమిటది?" అంతా ఆత్రుతగా అటుచూశారు.

"మరొకరి ప్రాణంకోసం, మీ ప్రాణాన్ని త్యజించ

దానికి సిద్ధపడ్డ మీ వ్యక్తిత్వం నన్నాకర్షించింది. మీకు పెద్ద వయస్సేమీ మించిపోలేదు. అందులోనూ బ్రహ్మచారులు. అందుకే మిమ్ములను వివాహమాడదామనుకొంటున్నాను.

మీ విజ్ఞానం, నా అందం కలిస్తే అపురూపమైన సృష్టి ఆరంభమవుతుంది," అంది లూసీ.

చిన్నగా నవ్వాడు ప్రొఫెసర్.

"థాంక్యూ మిస్ లూసీ! నువ్వేమంటావ్ కాంతారావ్? నీ కంగీకారమేనా?" అడిగాడు ప్రొఫెసర్.

కాంతారావు హృదయం భగ్గుమంది.

చటుక్కున క్రిందవున్న తుపాకీ అందుకొని ప్రొఫెసర్‌కు గురిపెట్టాడు.

"ప్రొఫెసర్! ఎంత నాటకమాడావు? చివరకు మా ఇద్దరకూ గాకుండా లూసీని పొందుదామనుకొంటున్నావా? అది అసంభవం! నేను బ్రతకాలి. లూసీ నాదికావాలి. నవ ప్రపంచానికి మేమే జీవదాతలం కావాలి. ఇప్పుడే అడ్డువున్న మీ ఇద్దరినీ కాల్చేస్తాను."

"మిష్టర్ కాంతారావ్! నేను చెప్పేది విను," ఓ అడుగు ముందుకు వేశాడు ప్రొఫెసర్.

"ప్రొఫెసర్, కదలక! నీ ఇష్టదైవాన్ని ప్రార్థించుకో" ట్రిగ్గర్‌పై వేలు బిగించసాగాడు కాంతారావు.

అప్పటివరకు మౌనంగా చూస్తున్న విలియం, మెరుపులా కాంతారావు మీదకు దూకాడు.

తుపాకీ దూరంగా వెళ్ళి క్రిందపడిపోయింది.

కాంతారావ్ కాలితో బలంగా విలియం డొక్కలో తన్నాడు. విలియం ధభీమని క్రిందపడ్డాడు. తేరుకొని మీద పులిలా పడబోతున్న కాంతారావు గుండెలపై బలంగా తన్నాడు. కాంతారావు వెల్లికిలా పడ్డాడు. క్రిందపడ్డ కాంతారావు మళ్ళీ లేవకుండా ఎగిరి అతని గుండెలపై

కూర్చొని గొంతుపట్టుకొని పిసకసాగాడు విలియం.

చటుక్కున ఆ గుహలో మెరుపు మెరిసినట్లు వెలుగు ప్రసరించింది.

చేతిలో కొత్త టార్చిలయిట్ పట్టుకొని ప్రొఫెసర్ జయరాం పకపక నవ్వసాగాడు.

"మిస్టర్ విలియం! అతన్ని చంపకు. లేవండి. ఇదంతా నాటకం," పెళపెళా నవ్వాడు ప్రొఫెసర్.

అదిరిపడి లేచి నిల్చున్నా రిద్దరూ. లూసీ ఆశ్చర్యంగా ప్రొఫెసర్ వైపు చూడసాగింది.

"వాట్ ప్రొఫెసర్ జీ? ఏమిటిది?" అడిగారంతా ముక్త కంఠంతో.

"అవును మైడియర్ స్టూడెంట్స్! ఇదంతా నే నాడిన నాటకం. ప్రళయం రాలేదు. కలియుగం అంతంకాలేదు. మీకు స్పృహతప్పి అయిదుగంటలుకూడా కాలేదు. ఆ గడియారంలోని డేట్ నే నే మార్చాను," నవ్వుతూ అన్నాడు ప్రొఫెసర్.

అంతా ఆశ్చర్యపోయారు.

"ఏమిటీ మాయ? ఎందుకలా చేశారు? మరి మనం వచ్చిన గుహాద్వారం కనబడదే?" అడిగాడు విలియం.

చిన్నగా నవ్వాడు ప్రొఫెసర్.

"ఇటీజ్ వెరీ సింపుల్. మిమ్ములను తప్పుదారిలో యిటు తీసుకువచ్చాను. ఇటు ఎంతదూరం వెదికినా, గుహ అంత ర్భాగం కనిపిస్తుందేకానీ, ముఖద్వారం కన్పించదు. అదుగో అటు వెళితే ముఖద్వారం వస్తుంది. రాత్రిపూట అవడంవలన వెలుగు లోపలకు రావడంలేదు" చెప్పాడు ప్రొఫెసర్.

"ఎందుకింత నాటకం ఆడారు ప్రొఫెసర్? ఏమాత్రం శ్రుతిమించినా, నేను మిమ్ములను చంపేవాడిని, లేదా

విలియం నన్ను చంపేవాడు. మీరెందుకిలా చేశారో నా కర్థంకావడంలేదు,'' కోపంగా అడిగాడు కాంతారావు.

చిన్నగా నవ్వాడు ప్రొఫెసర్ జయరాం.

''డియర్ స్టూడెంట్స్! ఆరోజు జరిగిన వాగ్వివాదాలను ఒక్కసారి గుర్తుతెచ్చుకోండి.

మనలో పేరుకొనిపోయిన స్వార్థచింతన, ఆవేశకావేషాలు, రాగద్వేషాలు, ఈర్ష్యాసూయలు, కామక్రోధాలకు ఆ కుటిలసంఘమే కారణమని, ఆ కుళ్ళిపోయిన సంఘానికి సుదూరంగావుంటే మనం ఆ దుర్గుణాలకు అతీతంగా జీవనం సాగించవచ్చునని మీరు సవాల్ చేశారు.

అలా జీవించలేము. అవి మానవుడిని సర్వకాల సర్వావస్థలయందు అంటిపెట్టుకొనే ఉంటాయని, అవి మనిషిని అంత తొందరగా వదలవని నేను సవాల్ చేశాను.

మీకు నిజం తెలియడంకోసం, నేను నా వాదనను నిరూపించుకోవడంకోసం ఈ ప్రాక్టికల్ ప్లే ఆడాను.

సో, ఈ సరికి మీ కందరికీ అర్థమైపోయిందనుకుంటాను. ప్రయాణం ప్రారంభమయినప్పటినుండీ గమనిస్తున్నాను. మీ మనస్సు మీకే నిలకడగా ఉండటంలేదు. అనుక్షణం మీలో చెలరేగే ఆత్మసంఘర్షణలను గమనిస్తూనే వున్నాను.

ఏదైనా సమయం వస్తేనేకానీ వారిలోని సుగుణాలు కానీ, దుర్గుణాలు కానీ బయటపడేవి. ఇప్పుడు చూడండి. ఈ అరగంటలో ప్రాణాలకోసం ఒక్కొక్కరు ఎంత పరితపించిపోయారో? మీలోని స్వార్థం ఎన్ని వెర్రితలలు వేసిందో మీలోని ఈర్ష్యాసూయలు ఎలా విశృంఖల విహారంచేసినాయో చూశారా?'' గంభీరంగా అన్నాడు ప్రొఫెసర్.

అంతా సిగ్గుతో తలలువంచుకున్నారు.

"క్షమించండి సర్! నగ్నసత్యాలు తెలుసుకోలేక మొండిగా వాదించాం. మీరు చేసిన వాదనే కరెక్ట్! స్వార్థ చింతన, ఆవేశకావేషాలు, రాగద్వేషాలు, కామక్రోధాలు యివి మనల్ని అంటిపెట్టుకొని వుంటాయి. మనం ఎంత సుదూర ప్రాంతాలకు వెళ్ళినా-అవి మనలను వదలవు. మన జీవితంలో అవికూడా భాగాలే!" అంగీకరించారు అంతా.

ప్రొఫెసర్ తృప్తిగా నిట్టూర్చాడు.

— : ఐపోయింది : —